

Предплатъ на „ДѢло“ для Австрій: для Россіи:

на пѣлмй рѣкъ . . . 12 рр.	на пѣлмй рѣкъ . . . 12 рубл.
на пѣлмй року . . . 6 рр.	на пѣлмй року . . . 6 рубл.
на чверть року . . . 3 рр.	на чверть року . . . 3 рубл.
съ дол. „Библіотеки“:	съ дол. „Библіотеки“:
на пѣлмй рѣкъ . . . 16 рр.	на пѣлмй рѣкъ . . . 16 рубл.
на пѣлмй року . . . 8 рр.	на пѣлмй року . . . 8 рубл.
на чверть року . . . 4 рр.	на чверть року . . . 4 рубл.
на самѣ додатоки:	на самѣ додатоки:
на пѣлмй рѣкъ . . . 5 рр.	на пѣлмй рѣкъ . . . 5 рубл.
на пѣлмй року . . . 2-50	на пѣлмй року . . . 2-50 рубл.
на чверть року . . . 1-25	на чверть року . . . 1-25 рубл.

Для Австрійск. имперіи Россіи:

на пѣлмй рѣкъ . . . 16 рр.	
на пѣлмй року . . . 7-50	
на чверть року . . . 3-75	
съ дол. „Библіотеки“:	на самѣ додатоки:
на пѣлмй рѣкъ . . . 19 рр.	на пѣлмй рѣкъ . . . 6 рр.

Выходитъ во Львѣвѣ ще Вторника, Четверга и Суботы (кроме русскихъ святъ) о 4-6 годъ попол. Литер. додатокъ „Библіотека найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушъ кожного 15-го и послѣдняго дня кожного мѣсяца.

Редакція, администрація и экспедиція подъ Ч. 44 улицы Галицка.

Вѣс листы, посылка и рекламация наложитъ пересылать подъ адресомъ: редакція и администрація „ДѢло“ Ч. 44 ул. Галицка.

Рукописи не возвращаются только на попередне застереженіе.

Полдюковъ чело стовитъ 12 кр. а. в.

Оголошенія принимаются по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣзъ однокотричъ початкомъ.

Рекламация вполнѣннѣмъ вѣдѣмъ бѣзъ порта.

Предплату наложитъ пересылать ераркомъ (наилучше почтовымъ пересылкомъ) по: Администрація часописи „ДѢло“ ул. Галицка, Ч. 44

Съ днѣмъ 1 (13) сѣчня 1884 розпочали мы пятый рѣкъ издаванія „ДѢло“. Прошимо П. Т. Предплатникѣвъ поспѣшатисъ съ присыланьемъ предплатъ або хочъ съ замовленьемъ, щобъ мы могли управити накладъ нашої часописи и не потребували перерывати ея высылку. Рѣвножь просимо вѣрхъ нашихъ движикѣвъ чимъ скорше върѣвати съ нами рахунки, бо мы все мусимо платити готѣвкою. Условія предплатъ на „ДѢло“ и „Библіотеку“ поданы на заголовку листа.

Де у нихъ границѣ — самоволь?

Понизше помѣщаемо допись съ наведеннымъ листомъ кс. Стояловского, котра въ нынѣшну пору панована у насъ Езуитѣвъ та Змартвухвстанцѣвъ кинѣ яскравѣ свѣтло на тѣ ходы-пѣходы польскихъ ревнителѣвъ католицизму, котры подъ плащикомъ великой прихильности Римови — ломають законы самого римского престола, чтобы только добиватисъ своей завѣтной цѣли — спольщенія Руси! Безсовѣстность и безчеловѣчность гдѣякихъ того рода ревнителѣвъ доходитъ вже до послѣднихъ границъ. Прочитаймо, що намъ пишуть зъ Тростянця (коло Залозецъ):

(Агитация кс. Стояловского.) Борба и агитация противъ трираменныхъ крестѣвъ въ Залозцяхъ не оминули и нашего Тростянця, де население мазурске въ пятеро перевысшая число Русинѣвъ. И у насъ почалася агитация полонизаційна — а при обставинѣ, що въ Тростянцѣ звышъ пѣль року не було мѣсяцевого священника задля недостатѣ помешканья, она прибрала ширшій размѣръ. Однакъ дякуючи тактови и ревсудливости завѣдателя ех сургендо, о. Гутковского, приходника въ Залозецъ, агитация не увѣнчалася сподѣваннымъ успѣхомъ, бо замѣсть вѣрхъ Русинѣвъ перевести на обрядъ латинскій, удалося ледви трехъ обаламутити, обѣщючи имъ, що не будутъ давати належности конкуренційной на маючу будуватисъ хату приходску. Однакъ надѣя ихъ завела. Ц. к. староство въ Бродяхъ не узнало ихъ исповѣдника лат. обряда, бо не мали на то позволенія бѣзъ компетентной власти духовной, и подѣ загрозою екзекуцій приказало имъ належитѣ конкуренційну складати. Що жъ супротивъ того порѣшивъ обаламученный триумвиратъ?

Ото довѣдався, що въ Куликовѣ живе славный лѣкаръ, — що, сказавши мимоходомъ, другыхъ спасаетъ, лишь себе не може, — а волея Стояловскій. До того лѣкаря бѣтосився триумвиратъ многократно, поки на конецъ не

получивъ бѣзъ него такой рады листомъ, котрый тутъ въ оригиналѣ наводжу:

„27/9 1883. Pochwalony Jezus Chrystus! Szanowni i łaskawi Bracia w Chrystusie! Najpierw przeproszam Was najserdeczniej, że na listy Wasze trzy, dopiero dziś odpowiadam. Nawiedział mię Pan Jezus takim krzyżem i kłopotem (очевидно, арештъ за побѣты — Ред.), że doprawdy nie miałem myśli i czasu odpisywać. Obecnie mając wolniejszą głowę i chwilę odpisuję, dziękując za zaufanie — a co do rady, to taką daję: Najprostszą rzeczą byłoby trwać spokojnie w obrządku łacińskim, nigdzie nie pisać, bo ani do Lwowa nie potrzeba było, ani do Rzymu nie konieczne. Wprawdzie w ugodzie zwanej konkordyą stoi, że na zmianę obrządku tylko Ojciec św. zezwalać może. Ale wyście już nie wiedząc o tem zmienili, więc już niema o co prosić, bo przecie zmienić nie chcecie, tylko trwać dalej w łacińskim obrządku. Żeście zmienili obrządek ruski na łaciński nie prosząc Ojca św., to się już stało i grzechu w tem niema żadnego, боście przecie albo nie wiedzieli, że trzeba prosić, albo też z dobrej i cnotliwej intencji zrobili. Chodzić by wam mogło tylko o dzieci, że są w ruskich metrykach zapisane, więc jakby kiedyś doczekały się ślubu, mogliby im robić księża ruscy trudności. Ale na to łatwa rada t. j. zażądajcie teraz metryk od księdza, a jak nie zechce wydać, proście przez Starostwo złożywszy takę i musi wam wydać. Така бы была моя najprostsza rada. A jakbyście tej nie przyjęli i chcieli koniecznie prosić Ojca św., aby Wam potwierdził zmianę obrządku, któраście już dawniej zrobili, no to napiszcie mi dokładnie, kiedyście wy a kiedy dzieci zmienili, czy dzieci były kiedy u ruskiej komunii i ile lat mają, a ja Wam te prośbę napiszę i posłę do Rzymu. Ale powtarzam, że to niepotrzebne, a kosztowałyby z 20 zlr.(!), bo trzeba kogoś w Rzymie prosić, aby za tą prośbą pochodził. Papiery Wam zwracam i polecam, abyście pierwszej rady usłuchali. — P. Jezus z nami. — Wasz sługa w Chrystusie X. Stojalowski.“

Я въ сего листу своего часу зробивъ ужитокъ и предложивъ его нашѣй Митр. Консистеріи съ прошеньемъ, чтобы зволила поручити лат. Консистеріи потягнути кс. Стояловского до отвѣтственности. Що сталося, — не знаю.“

Перечитавши те, звяжте Вп. читателѣ, що листъ походить бѣзъ чоловіка, що представляется такимъ голоснымъ ревнителемъ католицизма, горячимъ почитателемъ Риму (папы) и его законѣвъ, що все лае и пѣдозрѣваетъ руске духовенство... И бѣзъ власне дограджу темнымъ селянамъ доплати законы папы!

Конкордія Пя IX. каже дословно такъ: „Самовольный переходъ на другой обрядъ закауется якъ найстроже, а если бы стався якимъ-небудь способомъ, то оголошуся бѣзъ уваженьемъ и небувшимъ. Для того не вѣльно нѣкому переходити въ одного обряда на дру-

гий бѣзъ доволу апост. престола... Если бы кто утаивъ свой рѣдний обрядъ... то такой хитрый поступокъ, хочъ бы ажъ по уплывѣ многихъ лѣтъ выкрывся, есть небувшимъ и неважнымъ... Ань св. причастіе иривате въ невѣдомости пѣсля ивного обряда не може спровадити переходу зъ одного обряда на другій“.

Кс. Стояловскій во имя „Jezusa“ безвстыдно дочте той законъ!

Що дѣланье кс. Стояловского у насъ не новѣ, а дѣся безкарно бѣзъ кѣнца XVI. столѣтя, бѣзъ коли то зъ Риму выходили рѣдний булѣ та бреве въ користь нашего обряда, — о тѣмъ мы роскажемъ другимъ разомъ, але теперь стверджуемо лишь то, що все се вело и веде до — спольщенія Руси!

Мы цѣкави, що скажутъ на листъ кс. Стояловского нашъ приятелѣ Езуитѣвъ та Змартвухвстанцѣвъ?!

О выборахъ до радѣ повѣтовыхъ.

Изъ гѣрода.

„Gazeta Narodowa“ обвѣстила въ ч. 33 слѣдующе вѣзванье: „Теперь выступаютъ на першій плянь выборы репрезентацій повѣтовыхъ — дѣло бѣзвѣрно важного значеня органичного для нашої (польской) еуспольности. Въ сферахъ правительственныхъ кончатся швидко административный праготованя до тыхъ выборовъ и заповне невагомъ наступитъ оголошенье речинця. Звертаемо на то дѣло увагу лицъ, котры правлятъ публичными дѣлами въ кождѣй окрестности.“

Если нашъ „братъ“ уважаютъ выборы до радѣ повѣтовыхъ за справу „бѣзвѣрно важного значеня“, если они маючи майже всю власть въ рукахъ, маючи за собою урядниковѣвъ, жандармѣвъ, факторѣвъ и всякого рода агитаторѣвъ, до того грошѣ и иншѣ нелегалный средства, а мимо того ще бояться о тѣ выборы и будять бачность „osob kierujacych sprawami publicznemi“, то тымъ бѣльше мы Русины повинни всю бачность звернути на то дѣло, бо мы лишены вѣрхъ имъ прислугующихъ средствъ и ограничени лишь на моральный и легальный средства. Ще и въ того взгляду повинни мы тыми выборами рѣвно занятисъ, що теперь черезъ шѣсть лѣтъ тѣ самѣ радѣ будутъ урядувати, отже если де вла рада пов. выбрана буде, то черезъ такъ довгий часъ не мало нещастя на повѣтъ наведе. А що повысше вѣзавне „Gazety Nar.“ до бачности противъ Русинѣвъ вымѣрене, чтобы ихъ до радѣ (такъ якъ давнѣйше до сойму) не припустити, ко-

ждый догадався, бо они бы радѣ, чтобы ихъ дѣлѣ нѣкто не контролировалъ, на ихъ господарку не поывравъ и свѣту не обьявлялъ.

Якъ мало обходитъ деякі рады добро громадѣ, доказала справа Ветлинська, де гр. Конарскій за 60 кр. 214 моргѣвъ лѣса купивъ, а рада повѣтова громадского добра не боронила. До того маемо много примѣровѣвъ, якъ лихо декотра рады повѣтовой маеткомъ повѣта сподарували. Такъ н. пр. въ Яелѣ скрадено въ касы 10.000 рр.; въ Горлицяхъ ошуканъ вице-маршалокъ касу повѣтову на 14.000 рр.; въ Пѣдгайцахъ заходила интерпелация, де вадѣлося 2.500 рр.; въ Яворовѣ розпожичено грошѣ такимъ особамъ, що вправдѣ придалисъ хорошо до агитацій выборчыхъ, але не посѣдають гипотеки; куплено дѣмъ до рогій, бѣзъ котрого можна було обѣйтисъ; пѣдвысшено датки, якъ одні кажутъ на 10, а другі на 14 кр. бѣзъ гульдѣна податкового, коли давнѣйше 2 1/2 кр. на тов выстарчало; въ Жовквѣ куплено контушь для маршалка за грошѣвъ въ касы пов.; въ Перемышлѣ не жалуюно дати 100 рр. на муей польскій въ Рапперсвилѣ; въ Турцѣ дано учителеви на весѣлье 50 рр., а жидови, що кличе „in die Schül' eger“ 25 рр., и т. д. Декотра рады повѣтовой купуютъ для рускихъ громадъ польскій часописи або книжки, иншѣ посылають не лишь Полякѣвъ але и Русинѣвъ на демонстрацій до Кракова — а все за грошѣвъ повѣтовой. Люде бѣднѣи не мають навѣтъ хлѣба на поживанье, а на рады повѣтовой мусятъ много тысячѣ гульдѣновѣ платити, а деякі рады повѣтовой господаруютъ ними по своей воли, бо нема тамъ Русинѣвъ интелгентныхъ, котры бы ихъ контролировали. Все ту сказане черпали мы въ рускихъ и польскихъ газетѣ.

Отже заходить потреба, чтобы громады маломѣщанскы и селянскы самыхъ честныхъ, разумныхъ и твердого характера людей на членѣвъ рады пов. выбирали, межѣ котрыми бы бѣдай колькохъ интелгентныхъ людей находилося. А понеже „Gaz. Nar.“ пише, що невагомъ наступитъ оголошенье речинця выборовъ, — то и намъ треба приготовлятисъ бѣзъ проволочно, чтобы потому не було а пѣвно. Зъ того взгляду радимо нашимъ Отцямъ духовнымъ, чтобы заравъ въ первый день торговый вѣрхалися до головного повѣтового гѣрода, абралисъ у мѣсяцевого душпаствѣря и порадилисъ, якъ тѣ выборы переводити и котры особы належитъ на членѣвъ рады пов. выбирати. А вы, панове мало-мѣщане и селяне, майтѣся на бачности, радѣтѣся вашихъ Отцѣвъ духовныхъ и слушайте ихъ — не легковажте собѣ той справы, бо ту иде о ваше власне добро або по

Въ першій роковины смерти Володимира Барвѣньского.

Стихъ, выголошеный авторомъ на вечерѣ въ честь Вол. Барвѣньского.

Въ буйномъ городѣ трава хилая,
А въ травѣ цвѣты гарнѣ растутъ;
Хочъ надъ городомъ все буря грае,
Цвѣты все красше-красше цвѣтутъ.
А кожда цвѣтка зъ помѣжъ травичъ
Буйновъ головковъ до сонця пнѣсь;
Трава и цвѣтка — се двѣ сестрицѣ...
Якъ жизни нитка одной прѣвѣсь,
То й друга впаде, змарнѣе, звяне...
Они мовъ шенчутъ все цѣль съ собѣвъ...
Якъ ранкомъ сонце въ городъ загляне,
То разомъ лачко мыють росовъ.

Чудный городецъ, хочъ небогатый
Въ заморскій цвѣты, въ нестрѣй барвѣ...
Руки не мае, щобъ подливати,
Щобъ вымыкати бурянь зъ травы...
Лишь теице сонце и дождъ изъ хмары —
Се добродѣй его оди!
Се его расту природной чары.
Чижъ треба иншихъ? Га, може й нѣ..

Чій сей городецъ? чія се нива?
Се земля руска, се рускій край!
Отѣе славянска дочь чернобрива,
Отчина наша, любовь и рай!...
Народъ нашъ рускій — буйна травича,
Его свѣтила — цвѣты въ травѣ;

Они мовъ тая ясна зѣрница
Вказуютъ путь му у ранной тѣмѣ.
А чимъ свѣтляникъ яснѣйше свѣтитъ,
Тѣмъ и цвѣтѣмъ вказуе путь...
Горнута къ нему рускія дѣти,
Якъ сыны рѣднѣи на батька грудь.
А бѣзъ веде ихъ твердѣвъ рукою,
Въ сердце збѣлѣе вливаетъ жаръ
И братнымъ словомъ, трудомъ, любовью
Все бѣтклоняе бѣзъ нихъ ударъ,
Крѣпитъ ихъ силу, до працѣ грѣе,
Чи въ добру долю, чи то въ лиху,
И поки искра въ нѣмъ жизни тѣе,
Онъ у послѣдне ленту свою
На бѣтгарь спѣльный еще вкладае,
Зъ бѣтгарь народне сбѣе зерно,
И рѣдну неньку туглатъ, плекае,
Бо ея щастье — щастьемъ его!

А якъ сей щирый сынъ Руси неньки
Тихимъ сномъ вѣчнымъ на все засне,
Якъ цвѣтъ сей красной, чудный, миленькій
Середъ городца звяне, усхне, —
О, тогда въ руской бѣдной краинѣ
У кожду хату тиесень печаль,
Такъ тоскно стане руской дитинѣ
Грудь ей стискае сердечный жалъ...
Не стало борца, брата не стало,
Погаела зѣрка у ранной тѣмѣ —
Охъ, а тыхъ борцѣвъ у насъ такъ мало,
Мало бѣтрады въ тяжкомъ ярѣ!...

Въ кого зъ васъ брата, згѣолася рана
За нашимъ братомъ проводникомъ,

Що го такъ вчасно доля незвана
Заснала вѣчнымъ въ могилѣ сномъ?
Знасла намъ зѣрка, зѣрка надѣе,
Полягъ нашъ братчикъ Володимиръ!
И теплымъ словомъ вже насъ не грѣе,
Не иде учити у рускій мѣрь,
Вже не обѣиме меншого брата,
Мѣжь сбѣвачами не стане вразъ
По руской нивѣ зерномъ метати,
Дорѣднимъ зерномъ въ пригѣднѣи часъ!...
На пути працѣ, труду твердого,
Посередъ громѣвъ, зливы и тучъ
Не могъ вже нести тягару своего —
Погасть, якъ гаоне вечѣрний лучъ...
Але жъ бо тяжкій носити було
Тягаръ му, брата! А бѣзъ носивъ,
Хочъ подъ нимъ тѣло немѣчне гнулооь,
Хочъ съ кровавый потъ зъ чола ливъ!
Се великанъ бувъ! Кожъ бо двигнѣ се,
Що бѣзъ самъ двигавъ вѣкъ цѣлый свой?
Кто хоругѣвъ такъ въ гору поднѣсе,
Якъ бѣзъ поднѣоь во хатѣ своей?!

Се великанъ бувъ — силы крѣпкой,
Камѣнной волѣ, любви жаркой,
Надѣй безчечныхъ, вѣры твердой,
Народолобець зъ душѣ цѣлой!
Се мужъ народа, се бувъ труженикъ!
Онъ для народа весь трудъ давалъ,
И на народный, сильный жертвенникъ
Жизнь свою навѣтъ радо покладъ!

Нужда глядитъ все зъ твоего кута,
А ты надѣбно въ бѣно взраешъ,
Чи вже не свѣтитъ свѣтляный лучъ,
И красной долѣ все выглядаешъ,
Дитино руска, мучъ оя ще, мучъ!
Во поки сонце промѣнѣетъ блысне,
Не мало горя ты ще втерпишь,
И свѣтъ немало зъ очей ще трысне,
Не мало кривдъ ще чорныхъ узрѣшь!...
Лишь бодрѣсь духомъ, держися стрѣжи,
Рѣдненькой стрѣжи въ рѣднѣомъ краю,
На рѣднѣи нивѣ шукай потѣхи,
Держисъ корѣвя, якъ листъ въ гаю,
А красна доля й тобѣ насѣе
Розвинѣ кооу чорну твою,
Въ славянску красу тебе надѣе,
Потѣшитъ рѣдну неньку стару!

А вы надѣйни рускія цвѣты,
Розвинѣте повнѣи люты свои,
Макомъ розошѣтѣсь мѣжь руска дѣти,
Меломъ годуйте руска роѣ,
Клонѣтѣся цвѣтомъ мѣжь своимъ людемъ,
Бо вамъ лишь можна цвѣтити мѣжь нимъ,
Та не словами, а щирымъ трудомъ
Вережѣтъ людь той, й духомъ твердымъ
Станѣте въ народѣ вѣзъ сбѣвачами,
Такими, якъ бувъ Володимиръ,
Тогда заблысне разъ вже надъ нами
Добро и щастье, любовь и мѣрь!

Иларіонъ Грабовичъ.

О рускѣ брата, руска кравно!
Латана въ тебе доля тота!
Ростѣшь у наймахъ, руска дитино,

просто сказавши: о вашу шкуру! А якъ собѣ постелите, такъ ся высните!...

Бесѣда п. Ивана Белея

выголошена на вечерѣ въ „Народнѣмъ Домѣ“ устроеномъ въ память першихъ роковинъ смерти Володимира Барвѣньского.

Высокодостойнй Гостѣ!

Велика отсе честь припала менѣ — вѣдати на вступѣ сегодѣшняго свята Васѣ, Высокодостойнй Гостѣ, що на щирый поклонъ нашоу народолобноу молодѣжи радо и такъ громадно поспѣшили сюды, до сего нашого „Народного Дому“ ѳдати честь памяти мужа, що передъ рокомъ розпроцався съ свѣтомъ и съ нами, его друзьями и сподвижниками. Тяжко и болѣвно приходилось ему процасти землю — землю рѣдну съ ви сонцемъ яснымъ и съ ви вѣльникомъ цвѣту красного. Ясне сонце — то у него була идея руско-народна; цвѣтъ красный рѣдного вѣльника — то тѣя народолобнй душѣ миллионного руского народа, що по цѣлой широкѣй-далекѣй нашѣй землѣ въ лучахъ ясного сонца — идеи нашої народноу — пышаются велично и любо на славу святой Руси, а на подѣвѣ усега славяньского мѣра. Такъ! Болѣвно и прискорбно було великому его духови процастися съ рѣдноу землею и съ нами живыми, — але рѣвно-жь тяжко и прискорбно прѣйшлося и Руси-Украинѣ и намъ его друзьямъ и сподвижникамъ процастися съ нимъ — съ нимъ, що Русь-Украину и насъ всѣхъ такъ щиро-сердечно любивъ, — любивъ цѣлымъ горячимъ жаромъ своего сердца, любивъ до самопожертвованя, до загибу! Така любовь его до рѣдноу землѣ, до нынѣшняго сучасного ему поколѣня, до минувшихъ и будущихъ поколѣнь — не буде чѣй нѣкому здаватися марнымъ словомъ, вылинувшимъ въ устѣ чловека, котрому припала честь занавгурувати вступною рѣчею свято для величеня памяти покойного, котрого звати своимъ другомъ по сердцу и духу мавъ право и щастье. Честнй подвиги и рѣжнороднй славнй дѣла его, якѣ позначила тая любовь его на широкѣй нашѣй нивѣ народнѣй, мусять усунути тутъ всякѣй якѣй-небудь можливѣй сумнѣвѣ!

Звольтѣ тѣлько, Высокодостойнй, приглянутися короткому, бо ледви 33-лѣтвому житию пок. Володимира Барвѣньского, почавши ѳтѣ тыхъ молодецкихъ роковъ жизни, коли въ-перше загорѣлось въ его сердци святе чувство „народолобнй“, а скончивши на послѣднихъ хвилиахъ его жита, коли подвиги и дѣла его на поли народноу працѣ зробили славно-вѣстнымъ, высоко-поважнѣмъ и дорогимъ его имя не тѣлько у насъ, въ тѣй малѣй частинѣ нашої родины, але и далеко по-за нашѣ стовпы граничнй, скрѣзь по Руси-Украинѣ, ба навѣтъ по другихъ славяньскихъ земляхъ. Звольтѣ, Высокодостойнй, пригадати собѣ плоды и наслѣдки его подвигѣвъ и дѣлъ — а внайде те ключъ розвязати нимъ питанье, чому рокъ тому назадъ — якъ се всѣмъ намъ ще

живо въ памяти — вѣсть о его смерти выликала такѣй важкѣй сумъ и болѣ въ грудяхъ всѣхъ Русинѣвъ по цѣлой нашѣй землѣ; чому надъ свѣжоу могилоу его замовкла всяка и найменше доглядна домашна наша „влоба дня“, чому похороны его стались величноу сумовитоу манифестацѣю цѣлого руского народа, интеллигенцѣи и простолюдина; чому съ домовиноу его присыпала сыра земля десятки вѣнцѣвъ вдячности; чому убога Русь лептами своими скинула тысячки на увѣковѣчненье его имени памятникомъ и стипендѣю; чому по цѣлой Руси заговорѣли и до нынѣ не утихаю гомѣвъ звонѣвъ, скликуючи Русинѣвъ до ихъ святынъ слати молитву-жертву за велику душу покойника; чому отъ и мы зѣйшлись сегодня ѳдати честь — Володимирови Барвѣньскому?

Покойнй рѣдился 25 лютого 1850 въ селѣ Шляхтинцахъ бливъ Тернополя, де батько его Григорѣй трудился черезъ 50 лѣтъ яко вѣрцевый священникъ. Володимиръ бувъ наймолодшимъ въ мѣжѣ пяти братѣвъ и трехъ сестеръ и выроставъ разомъ съ старшими двома братами, котрыхъ имена нынѣ рѣвно-жь вѣстнй на Руси, съ Александромъ, нынѣ профессоромъ въ Тернополи и съ Юсефомъ, душпаствыремъ въ Сервирахъ. Батько Володимира бувъ сыномъ селянина въ Ярцевѣ, а мати дочкою священника, але походила въ тернопѣльского мѣщанства. Батько бувъ суровой, поважноу вдачи, а мати лагѣдна и чутлива. Одно доповняло друге и зливалось у гармонѣю въ выхованѣ дѣтей. Вдача батька и матери — суровѣсть и повага а мягке и чутливѣ сердце — була унаслѣджена пок. Володимиромъ. Гарна же природа родинноу стороны весьма помагала розвоови живоу фантавѣи талантливоу дитины. Въ 1861 роцѣ Володимиръ вступивъ у гимназѣю.

Въ самѣй половинѣ 1860-тыхъ роковъ почавъ у покойнѣмъ, 15-лѣтнѣмъ студентѣ-молодцю, почало будитися почутье народне, почався будити духъ народолобнй; до молодечого ума почали ковтати щиро-рѣвно больше выравно и рѣшучо якѣсь думки-поклѣпки до якогось дѣла, до якогось движѣня... До якогось бы се дѣла, до якогось движѣня? До такого, яке запанувало було тогды на цѣлой галицкѣй Руси, яке прошибало тогды собою атмосферу галицкѣи Руси. Пахоцѣ ви солодкѣй и любѣй вдыхало въ себе повноу грудѣю тогочасне молодѣе поколѣнье — тая вертева нашої интеллигенцѣи, котра нынѣ стоить въ самѣй вѣрку и найкрѣпше може працювати — и працюе на народнѣй нивѣ. Нынѣшна молодѣжь може глядѣти на тѣя часы — якъ на минувшину, може про нихъ сказати: „було — да загуло...“ Ровесники мои смиренности мали щастье бачити тѣя часы ще хвилю передъ азапашоу занавѣсоу... ѳтъ тыхъ славныхъ часѣвъ молодѣжь наша перебула вже деякѣй пробы... А то були золотѣ часы идеальной, ватишноу а горячѣи любви Руси-Украины... Молодѣжь тогдышну вже сама доля обдарувала, поблагословила такимъ равмъ; доля немовъ знала, що для тои молодѣжи наступять колись инакшй часы — часы зовсѣмъ не за-

тишноу працѣ... Въ початку 1860-тыхъ роковъ повѣяло зновъ свѣжимъ вѣтромъ по галицкѣй Руси...

Якъ то — зновъ свѣжимъ вѣтромъ? Значитѣя, якѣсь свѣжѣй вѣтеръ въ ѳткисѣ вже передъ тымъ провѣвавъ по надѣ нашѣ Дѣстеръ, освѣжавъ воздухъ надъ нашими нивами и опирався о верхи вѣковѣчныхъ нашихъ Бескидѣвъ? А вжежь такъ, не инакше!

Якъ тѣя коваки невольники скутарскѣй у Шевченковѣмъ „Гамалаѣ“ зѣтхали-тужили въ турецкѣй неволи: „Ой нема, нема нѣ вѣтру, нѣ хвилѣ изъ нашої Украины... Ой повѣй, повѣй вѣтре!...“ — такъ тужили-зѣтхали галицкѣй Русины въ першихъ трехъ десяткахъ лѣтъ за вѣтромъ, вѣтромъ буйнесенькимъ, що мавъ „ровѣяти ихъ тугу“, и помогчи имъ „ваглушити кайданы“ духовѣи неволѣ...

И повѣявъ вѣтеръ въ Украины!... И по доровахъ стрѣтивъ ѳнъ громадку нашихъ юнаковъ молодцѣвъ съ проводникомъ ихъ Маркѣаномъ-Русланомъ — и напечатѣвъ имъ богато сумныхъ а поважныхъ думъ Метлинского, и напоивъ ихъ грудъ чудовымъ рѣднымъ словомъ Котляревского, Квѣтки-Основяненка, Гребѣнки... Се першѣй разъ повѣявъ свѣжѣй вѣтеръ въ Украины — „ровѣявъ нашу тугу“ и помогчи намъ „ваглушити кайданы“ нашої неволѣ духовѣи... Благодатнй вѣтеръ той очистивъ воздухъ на десятки лѣтъ. Въ 1848-мѣмъ роцѣ воздухъ галицко-русскѣй бувъ якъ найчистѣйшѣй. Загалнй оклики радости: „Свобода! Русь! Народъ!“ пронеслися по нашѣмъ воздухѣ такъ чисто, якъ той радѣбнй звукъ сельскихъ звонѣвъ, що зывавъ вчорашнихъ рабѣвъ — нынѣ-жь свободныхъ селянь нашихъ на молитву за волю, за погибѣль панщины!...

Въ кѣлька лѣтъ опѣсла почавъ зновъ густѣти галицко-русскѣй воздухъ, а при кѣнци 50-тыхъ роковъ атмосфера сталась невыносимоу. И зновъ Русины почали тужити: „Ой повѣй, повѣй вѣтре буйнесенькѣй!“ И отсе другѣй разъ повѣявъ вѣтеръ, повѣявъ буйнѣй изъ нашої Украины. А симъ разомъ его крыло було далеко дужше, якъ перше; на своѣмъ неокравѣмъ крылѣ принѣсъ ѳнъ намъ велику, богату, щедрѣу, неѳценѣну гостину — принѣсъ ѳнъ намъ Шевченка, Костомарова, Марка Вовчка, Стороженка, тогдышного Кулѣша, Кониского, Глѣбова, Руданьского и другихъ. Гостя съ такими дарами — якъ же не приняти утѣшно и радо, якъ не обняти его крѣпко въ обѣимы! И приняли дуже щиро-сердечно тогдо великого гостя — галицкѣй Русины, особливо молодѣжь... Побѣчь пѣсенъ „Миръ вамъ братя!“ — задунало голоснымъ хоромъ „Ще не вмерла Украина!“... Хоть на Украинѣ швидко по смерти Шевченка наступила реакцѣя и движѣнье наше народне зновъ пригнетѣо, — то въ Галичинѣ — „не умерла Украина“, не умерла она въ „громадахъ“ сѣтокъ тои горячѣи молодѣжи, — въ котрой одноу единицеу бувъ Володимиръ Барвѣньскѣй. ѳнъ въ громадѣ тернопѣльской молодѣжи бувъ однимъ въ першихъ, найгорячѣйшихъ поклонниковѣвъ Шевченковѣхъ окликовѣвъ: „Учѣтѣся, браты мои!“ „Обнямѣте, браты мои, наймен-

шого брата“ и „Въ своѣй хатѣ своя правда и сила и воля!“ Тутъ выпробувався и загартувався духъ покойного до будущихъ подвиговѣвъ.

Коли покойникъ скончивъ 7-му класу въ 1868 р., заведено въ Галичинѣ „языкъ краевѣй“ тобѣ-то jezyk polski jako выкладовѣй въ гимназияхъ. Для науки руского языка приначено 2 надѣобязковѣи години на тыждѣнь. Тогды многѣ тернопѣльскѣй студенты-Русины а мѣжь ними и пок. Барвѣньскѣй вхопилися политики сецеси — очевидно, въ тую пору Русины — я думаю въ гимназѣи — мали далеко болѣшу силу, бѣкъ сегодня, — и сецеси нували до нѣмецкѣи гимназѣи у Львовѣ. Скончивши гимназѣю и вступивши въ университетъ на выдѣлъ правничѣй, пок. Володимиръ зѣйшовся съ многими молодыми товаришами „громадянами“, котрыхъ имена нынѣ вгадууются съ великою почтѣею. Кружокъ тыхъ людей въ купѣ съ старшими патриѣтами, занямавшимися тогды вже посады своего званя, сповнили славне дѣло, за котре вдячѣбѣсть дя нимъ нѣколи не выгасне въ рускѣй груди, — оснували товариство „Прѣсвѣта“, кѣтре нынѣ вже мавъ свои Золотыми буквами записанй парты въ истѣриѣ духового подвиженя руского простолюдина. Пок. Володимиръ съ радоу душею приставъ до тогдо товариства, щадовавъ для него перомъ и бувъ ему помѣчнымъ въ роляхъ довголѣтнего участника выдѣлу, аступника его на зборахъ филѣи и порадничѣта заступника въ дѣлахъ правныхъ.

Въ 1873 р. пок. Володимиръ скончивши права посвятѣвся адвокатурѣ и хочъ ажъ до кѣнца 1879 р. бувъ все занятѣй въ канцелярѣяхъ адвокатскихъ, — то черезъ всеъ часъ нѣ на хвилю не перестававъ працювати перомъ и брати живу участь въ народныхъ дѣлахъ. И де та сила бралася у слабѣмъ его тѣлѣ? Де бралася тая безпримѣрна вытревѣлѣбѣсть, неустрашимѣбѣсть? Любовь, — безмежна любовь Руси-Украины крѣпила его слабѣ тѣлеснй силы до безнастанного невыспущого труда... Не лишъ сама любовь — а и вѣра въ повнѣй, славнѣй трѣймѣвъ руско-народноу идеи — и надѣя на красшѣй часѣ, на случнѣй часѣ нашого народноу жита! ѳтѣя почутя давали змогу працювати и працювати: писати и кнѣжочки для товариства „Прѣсвѣты“ и писати романъ „Скошеннй цвѣтъ“ въ редакцѣи вынѣмъ тогды „Правдѣ“, и въ поезѣи часамъ выливати свои чувства, и въ политичныхъ статьяхъ розбирати нашѣ хибы народнѣй и показувати путь доbru, — и заглублятися въ нашу истѣрию славу, щѣбъ вже въ 1876 р. дѣвати ѳтповѣдь Кулѣшеви на его „Малѣшану Гайдамачину“ и поддерживать духа молодшѣи братѣи и подносити патриѣтичне чувство нашѣи жѣноцтва, тогдо гарного цвѣту нашого, — а разомъ съ пок. своимъ другомъ Володимиромъ Навроцкимъ прокладати першу дорогу нашѣи наудѣ на поли економѣи народноу — и щѣ до тогдо дѣлати въ товариствѣ народнѣмъ жита и при великѣмъ народнѣмъ торжествѣ, при поминаняхъ нашого першого кобзаря Т. Шевченка, промовляти — и ще якъ промовляти — въ отсего мѣсца, въ котрого сегодня я маю честь поминати его заслуги для Руси! Тамъ

Телеграммы и письма

настѣвший на вечерѣ въ память В. Барвѣньского.

Тернопѣль. Тернопѣльска уся руска молодѣ. Пробуджена изъ сну та невѣжи Володимиромъ, батькомъ незабутымъ, Що бувъ тутъ ранню весною, — Посылае щирѣу подяку Поминавчимъ его святу память И складае нынѣ жалемиъ вскрыта На могилу его вѣнецъ въ руты Изъ барвѣнку, въ цвѣтокъ-незабудокъ, А зрошений ревными слезами. И присягоу вьязана святоу, Що вступивши въ слѣдъ Володимира Жаромъ сердца людѣ свой покошае, Працювати буде лишь для него И для него лишь жити на свѣтѣ И за него дастъ житье въ потребѣ!

Гимназѣисты.

Комарно. Честь Вамъ, що святкуете память мужа, котрый въ надѣрнѣй працѣ для добра народу передъ часомъ зѣйшовъ до могилы. — Руска читальня въ Комарнѣ.

Корчинъ (коло Сколѣго). Пѣдъ стѣнами покойнѣчного Бескида поминавѣмъ и мы память великого защитника людѣ, незабутаго Володимира, що якъ той Бескидъ твердо нещадатѣо стоявъ въ борѣбѣ за нашу долю! Память его не згасне пѣдъ нашими стрѣлами, поки Зелѣнѣй-Бескидъ стояти буде. — Члены читальни. (Подписи.)

Тернопѣль. Дружнѣй правѣтъ Родимцямъ, святкующимъ память незабутаго Володимира. — Тернопѣльска „Руска Бесѣда“.

Львѣвъ. Слава! Слава Тѣбѣ незабутѣй Володимире! Теплымъ, горячимъ сердцемъ Ты пригорнувъ нашу народну долю до своей груди!... Невыспущоу працею оравъ, обробивъ перелѣбъ нашъ, и на рускѣй нивѣ Ты засѣявъ волѣте верно любви, працѣ и науки! Непохитноу силоу мужества рогагавъ Ты чорнѣи хмары въ нашего неба... Свѣтлымъ сяевоу характеру прѣтьмивъ Ты змагана противникѣвъ нашихъ, и правдоу — одинокою нашоу защитоу — поборовавъ — — Смѣлоу сильноу рукоу подѣвѣвъ Ты хоругѣвъ народну и чарѣвнымъ словомъ закликавъ руску громаду до святыхъ почивѣвъ въ нашѣй рускѣй справѣ... И за Твоимъ примѣромъ — не триста Спартанцѣвъ, але тысяцѣй станутъ плечемъ въ плече, щѣбъ за нашу правду зложити все, якъ Ты на жертвеннику народнѣмъ поклавъ все свое добро, свои надѣвъ и живнѣ свою!... Идемѣ, спѣшимо и мы пѣдъ твоѣй свѣтлой прапорѣ, божь Твое сердце, Твоя гарна душа, Твоя праця — то нашъ заповѣтъ! А поки-що честь Вамъ дорога громадо, що зѣйшлися поминати керманча народноу! Честь и сердечнй привѣтъ Вамъ, братя Товаришѣ, що заходились почити память великого сподвижника! Слава! Слава незабутѣму Володимирови! — Львѣвскѣй богословѣ. (Множество подписѣвъ).

Глиняны. Зъ тихого нашого закутка здоровимо Васѣ, братя Родимцѣ, що торжественнымъ сяевоу народнымъ ѳдае те честь незабутѣму Володимирови, котрого голосне слово, величне „Дѣло“ и праця стались славою

нашого народа. — Члены читальни въ Глинянахъ (Павло Кулицкѣй, Ив. Кулицкѣй, Исид. Зельскѣй, Олекса Решетельовичѣ).

Золочѣвъ. Честь Вамъ и слава, Достойнй мужъ, що святкуючи память Володимира, вносите тому неустрашимѣму защитнику Руси вѣкопомнѣй памятникъ. Шлемѣ Вамъ щирѣй привѣтъ, а торжествуемо съ Вами въ сердцахъ нашихъ. — Ученики Золочевскѣй.

Дрогобычѣ. Честь и слава, кому дорога память великого патриѣта Володимира! Русины Дрогобыча съ Вами! — Охримовичѣ, Нимилевичѣ, Тороньскѣй, Паславскѣй, Прѣсташевскѣй, Балько, Болоннѣй, Левичкѣй, Тыбинка!

Тернопѣль. Слава Вамъ, братчики, що святкуете память наилучшого товариша! Загрѣвайте его духомъ до народноу працѣ, плекайте и розвивайте его идеалы, щѣбъ осуцѣлилось его завѣтне бажанье, а тогды уемѣхнѣся Мати, заплакана Мати! — Тернопѣльска филѣя „Прѣсвѣты“.

Коломыя. Духомъ сполученѣ съ Вами и мы правнуемо память незабутаго Володимира, найвѣрнѣйшого сына Руси! — Читальня и филѣя „Прѣсвѣты“.

Чернѣвѣцѣ. Найщирѣйшому сынову руского народа незабутаю памяти Володимирови Барвѣньскому голосать Буковинскѣй Русины вѣчну славу и бажанье горячѣо, щѣбъ всѣ Русины бѣвъ ввгладу на партѣи працювали спѣльно надъ выборѣньемъ прѣсвѣты и добробыту въ народѣ. — Буковинцѣ.

Вѣдѣнь. Вповнѣй прилучавѣмося до Васѣ, Товаришѣ, и ѳдае моу васлужѣну честь наилуч-

шого сынову Руси-Украины и щирѣму рѣбѣтнику на нивѣ народноу прѣсвѣченя! — Товариство „Сѣчь“.

Любѣвъ. Честь Вамъ почтившимъ память найвѣрнѣйшого сына Матери-Руси! И для его най горонитѣй, най сѣяе у каждого и въ найубожшѣй хатинѣ рускѣй! — Богданъ Емѣшевскѣй, Мих. Гелитовичѣ.

Вѣдѣнь. Горячимъ сердцемъ витаемъ Васѣ, почитателѣ передвчасно згасшого незабутаго Володимира! — Цитомѣць вѣдѣньскѣи семинариѣ.

Болехѣвъ. Честь Тѣбѣ великѣй Володимире за те, що своею безкористноу и непомимоу працею готовивъ красшу долю для горячо любленѣи Тобоу Руси-Украины — и своимъ дѣломъ еднавъ розвѣдчаныхъ братѣвъ въ семью велику, вѣльну, нову... Твое имя будъ святитися мѣжь нами ѳтъ рода въ родѣ, а Твоя слава не вмере, не поляже, бо Русь вдячна всякому про Тебе розкаже. — Болехѣвскѣй Русины. Дрѣ Н. Подлукѣй, В. А. Левичкѣй, о. В. Панчакъ, Ю. Сельскѣй, А. Гуаръ, М. Гродвичкѣй, Калининѣ.

Покропивна. Честь и слава згасшому Володимирови! — правдивѣму проводнику народа, защитнику правды, поборникѣи рускоу святоу справѣ! Честь Вамъ, Родимцѣ, що теплымъ словомъ поминате незабутаго жѣбимца руского народа! — О. Юл. Величкѣвскѣй, Юл. и Петро Бачинскѣй, Петро и Ш. Поворозники, селяне.

всесторонно працювати покійний — а талант його був великий і рбжносторонний — а скала чувства його висока!

При кінці 1870-тих років, по всяких невагдинах, яких дбнала Русь галицька в той десятилітть, почав видимо знов підупадати дух руський; почав потахати жар патриотизму між Русинами; почав затемнюватися, оповиватися непевною густою мракою свѣточ народної идеи... Вина того лежала в наших внутрѣшньо-домашніх і зовнѣшніх дбносинах. Почала запановувати між нами байдужність до самих основних наших обовязків народних; брати що-раз більше підарбвувати брата; почали що-раз більше розходитися дороги руської інтелігенції... Русини галицькі почали „блукати“... а в той часі „блуканин“ — чи законом природним могло вироблюватися щось інше — як не „політика отчаяна, десперація“?!

Не можна сказати, щоб і в ту тяжку, властиву пору не озвалися голоси ободряючі, в роді того: „Перебули ми орди половецькі, орди татарські, загони турецькі, перебули ми і 500-літні хохолі — перебули ми всі крови і пожарів — перебудемо ми і нинѣшній владѣ! Русь тверда все перебуде!“ Руська інтелігенція слухала тих голосів ободряючих, — але вони не могли промовити їй до пересвѣдченя... Не ті нинѣшні часи, що передь вѣками; нинѣ все йде скорістю пари і електрики... Нинѣ в життю народів один рбк значить дуже багато... Нинѣ в життю народів повинна бути nulla dies sine linea... А чи у нас в кінці 70-тих років так було, не в повнѣ а чи хоч трохи так було? Нѣ! і не диво, що „політика десперація“ таки не уступала а що-раз більше розвельможувалася в душі руської інтелігенції. А народ наш, економічно підупадаючий, потребував тогди промощу, помочи, спасеня!

І знов приходилося Русинам галицьким затужити-закавалити: „Ой повѣй, повѣй вѣтре!“... Та сям разом не мбг вже повѣяти вѣтер вѣтєр з тої сторони, з вѣтки перше вѣяв. Зь України по указѣ в 1860 році року, по заборонѣ нашого письменства музики і театру — не могло повѣяти тям свѣжим вѣтром. Але у нас вже була своя Україна! У нас вже були свої атамани... у нас вже було славне лицарство-товариство, що загартувалось у войцкѣй справѣ в 1860 тих роках, у нас вже були свої борці — из них же першим явився Володимир Барвнський!

„До дѣла, земляки!“ — кликнули вони грбмко на цѣлу Русь. І почалося „дѣло“... Пок. Володимир Барвнський посвятив себе на керманича народного „дѣла“, уняв працю народний в крѣпку руку і задля идеи народної, задля слави і щастя Руси выголосив звѣстний оклик: „Во имя всепрощеня і братолобїя — разом руки си подаймо і як брата ся любїм — кь общїй метѣ поспѣшм!“... І почали сходитися-згортатися вѣ всѣх сторнѣ Руси щирї єи сини — поки на першѣм народнѣм Вѣчу, несповна в рбк по выголосеннѣ оклику, не вѣшлись, не згорнулись так численно, що стѣни отсега „Народного Дому“ нашого не могли их вмѣстити!... Тогди вже заспѣвали ми „вѣчну память“ політичѣ десперації... Руська інтелігенція подала собѣ руки — она стала за-одно се народом! Идея народна затрїумфовала! По цѣлѣй широкѣй Руси закипѣло дѣло... Як огонь робить огонь — так „дѣло“ робило дѣло.

За багато часу заняло бы менѣ і може надзужив бы я Вашої терпеливости, Высокодостойнї Гостѣ, колиб я схотѣв лиш в малѣй частинѣ розкавати вѣ тім трудах і подвигах покійного при новѣм дѣлѣ, котрого я мав щастє бути вѣт самого его початку наочним повседневним свѣдкомъ. Впрочѣм не сумнѣваюсь, що тім трудах і подвигах покійного загально доволѣ звѣстнї.

То однак нехай буде менѣ вольно поднести, що пок. Володимир провадив своє дѣло дуже совѣтно і ревно, неутомимо, навѣть надє сили одного человека. Свѣдоцтвом того тї найрбжностороннѣйшї плоды его пера в перших трѣх рбчниках „дѣла“; свѣдоцтвом того его заходы коло першого народного Вѣча і его передуюча участь в тѣм же Вѣчу; свѣдками того его працѣ у всяких комитетах руських... А у всѣх его поступках проявлялася безмежна

любовь рбдного краю, бажанье національного і культурного подвиженя руської народности — мѣж иншим через всесторонне плеканье рбдного слова, через патоме-національне выхованье і образovanje нашего молодого поколѣня і нашего жбнотства...

Зєдїненье нашей интелігенції мѣж собою і сполученье єи сь народомъ — все уважав покійникъ конечнымъ условїемъ успѣху вь нашѣй народнѣй работѣ. Зь того то выплывало, що онѣ, переважнїся на скрбѣ тямъ поглядомъ, — богато прощавъ і другїхъ прощавъ — прощати! Онѣ умѣв поставити выше понадѣ щоденнї домашнї споры братѣв мѣж собою, ставєя завятымъ противникомъ всего, що може дѣлати Русинѣв в ихъ праці для добра народа. Онѣ був великимъ ворогомъ всякого пустомельства та всякой галасливой демонстраційности, — котрї тблько замулюють русло рѣки, котрому плывє наше житье народне... Як супротивъ всѣхъ посягательств на народнї права Руси, на честь і добро народне був неутомимымъ, — так знову сь любовїю, сь горячимъ жаромъ переконаня вказував Русинамъ ихъ хибы, остербгавъ і провадивъ на путь яснѣ, праву, на путь добру...

Покійникъ важкою основою народної програмы поставивъ окликъ: „Русь для Русинѣв и через Русинѣв!“ Исторія наша власна і исторія другїхъ народѣв поучила насъ, що „высока политика“ безъ опоры на якѣсь фактичнѣй, живѣй, свѣдомѣй силѣ — не доведе народа до щастя, до меты его задушєвнѣхъ бажань. Политичнї змѣны приносять користи тблько тямъ народамъ, що мають якусь силу. Покійникъ бачивъ таку силу вь миллионныхъ массахъ нашего простонародя, вь тѣхъ селянахъ і мало-мѣщанахъ нашихъ, що через двѣ столѣтя владнѣв зберегли намъ народнѣсть нашу, а вь нинѣшнихъ часахъ доведенї до просвѣты і самопознаня — повиннї стати тою скалою народною, о котру роздѣбєсь всякїй валъ ворожїй... Тому то покійникъ стоявъ за програмою — *роботы зь долины, вѣть народа.*

Вѣ дбносинахъ своихъ до другїхъ народностей покійникъ державєя нашего традиційного вѣтыву: „Мы чужого не бажамъ!“ Нѣколи вь исторїи нашѣй мы не посягали на чуже — і теперъ того не хочемо, — але горе тому і проклятьє тому, кто на наше посагає! Покійникъ вѣривъ вь то, що наша 20-милїонна Русь-Украина при такѣмъ своѣмъ свѣтлѣмъ характерѣ колись вѣтграє славу рблю помірнїцѣ розвѣднанихъ нинѣ славянскихъ народѣв — буде тямъ цементомъ, що сполучить роздранї части славянського мира...

Сь такими то поглядами і идеалами пок. Володимир Барвнський робивъ свое народне дѣло до кнѣца живнї своєї. І слава имени его залунала на вѣсї Руси і поза єи границями. Коли вь 1881 р. покійникъ поѣхавъ до Канєва поклонитися могилѣ свого безсмертного учителя Тараса — і по дорогѣ вступивъ до Кїєва, — тамъ брата-Українцѣ повитали его, якъ добре знакомого дуже щиро-сердечно; а коли вь 1882 р. поступивъ до Золотої Праги — то і тамъ передѣй мужѣ чєскї рбвно жь щиро-сердечно повитали его, якъ знакомого, якъ славянського дѣятеля.

Руси судилося утратити того великого борця-патрїота занадто швидко. Утрата его вѣрау була ошоломила всѣхъ насъ стоявшихъ при свѣжѣй его могилѣ... Тблько жь вь першѣй хвилѣ болю мы були спустили єи ока те: що чоловікъ умирає, а дѣла его живуть і отъ рода вь родѣ переходять і умножаються богатыми плодами... Умеръ Володимир Барвнський — а остали по нѣмъ дѣла его — а идеѣ, якї онѣ голосивъ, розвиваються мѣж нами вь що-разъ повнѣйшї цѣлѣты, а програма народна, яку онѣ заступавъ, — нинѣ при ревнѣхъ заходахъ нашѣй патриотичной интелігенції духовной і свѣтскої — переводитєя якъ найенергичнѣйше вь дѣло... а середь молодѣжи, котра сегодня — велика честь єи за то — святкує память покійника, пбдховують новї силы, що поведуть дальше дѣло народне слѣдомъ свого колишного незабутного товариша...

Нехай намъ тблько присвѣчують идеалы пок. Володимира Барвнського, нехай мы тблько ступаємъ путями его — а нѣякъ не пропадемо! Противно, добудемо славы, долѣ і волѣ руському народови!

Адреса руського духовенства до Е. В. Цѣсаря.

Allernädigster Kaiser und Herr! Die in tiefster Unterthänigkeit gefertigten Deputirten des ruthenischen Clerus beider Diözesen nahen in tiefster Ehrfurcht dem Allerh. Throne Eurer k. und k. Apostol. Majestät, um Allerh. denselben im Namen des ruthenischen Clerus die feierlichste Versicherung 1er unerschütterlichen Treue und Anhänglichkeit an die Allerh. Dynastie, unseres Allern. Kaisers und Herrn, ihre innigste Ergebenheit, unterthänigsten Gehorsam und gewissenhafte Loyalität auszusprechen und bei dieser Gelegenheit auch ihre fussfällige Bitte ehrfurchtsvoll mit der unterthänigsten Bemerkung zu unterbreiten, dass die im hohen Reichsrathe zur Berathung und Beschlussfassung unterbreitete Regierungsvorlage in Betreff der Regelung der Dotation des katholischen Clerus derartige Details und Bestimmungen enthält, welche, wenn sie beschlossen und zum Gesetze erhoben würden, durchaus nicht geeignet wären, die Lage des ruthenischen Clerus aufzubessern, sondern, wenn sie im verfassungsmässigen Wege zum Beschluss erhoben wäre, die jetzt leider ohnehin sehr missliche, ja an Verzweiflung gränzende, traurige und elende Lage des ruthenischen Clerus, dann sich so misslich gestalten würde, dass nicht nur eine erspriessliche Wirksamkeit, sondern auch ein fernerer Fortbestand des ruthenischen Clerus nicht gedacht werden könnte.

In Anbetracht dessen, das Euere k. k. Apostol. Majestät allergnädigst in huldvollster Vatergüte allen Branchen der Civil- und Militärbeamten die Gehalte bis zu einer den Zeitanforderungen angemessenen, zur Existenz nothwendigen Höhe aufzubessern geruht haben,

im unerschütterlichen Vertrauen auf die von Eurer k. k. Apost. Majestät am 13 Mai 1876 der Deputation des ruthenischen Przemysler-Clerus gegebene Versicherung: „Allerhöchstdieselben werden das nöthige veranlassen, auf dass die missliche Lage des ruthenischen Clerus aufgebessert werde“,

haben die von dem Clerus beider Diözesen bevollmächtigten Deputirten in den am 22 und 23 Jänner 1884 in Lemberg gehaltenen Berathungen eine Deputation von fünf Priestern deshalb gewählt und die beiden Hochwürdigsten Diözesan-Bischöfe gebeten, auf dass sie sich an die Spitze dieser Deputation stellen, welche die in dieser Berathung einstimmig zum Beschluss erhobenen Vorschläge der Mittel und Anstalten, welche die wirklich effective Aufbesserung der Dotation und Congrua des ruthenischen Clerus anbahnen könnten, in einem Memorandum zu den Füßen des Allerh. Thrones, in tiefster Ehrfurcht und Unterthänigkeit mit der geziemenen Bitte vorlegen solle.

Euere k. k. Apost. Majestät wollen in Allerhöchster Huld, in Anbetracht der äusserst misslichen Lage des ruthenischen Clerus, diese Wünsche des ruthenischen Clerus um so mehr allergnädigst zu erhöhen geruhen, als die ruthenische Nation und ihr Clerus durch eine mehr als ein Jahrhundert bewiesene, stets mackellose Loyalität, unerschütterliche Treue und Anhänglichkeit an das Allerhöchste Kaiserhaus sich stets als die treueste Stütze der hohen Regierung und Verfassung in den gefahrvollsten Zeiten in 1812, 1848 und 1849 Jahren sich bewährt haben und so einigermassen sich dieser Allerhöchsten Gnade und Berücksichtigung würdig erwiesen haben, als auch künftighin stets bemüht sein werden durch ihre gewissenhafte Loyalität, Ergebenheit und unerschütterliche Treue sich dieser Allerhöchsten Gnade würdig zu erweisen.

Diesen Charakter der gewissenhaften Loyalität, Ergebenheit und unerschütterlichen Treue stets mackellos zu bewahren, werden für ihre heiligste Pflicht immer erachten, die in tiefster Ehrfurcht gefertigten

Eurer kais. königl. Apostolischen Majestät unseres Allernädigsten Kaisers und Herrn treu ergebensten Unterthanen und Mitglieder dieser Deputation des ruthenischen Clerus.

(Слудють підписи.)

Перегляд часописей.

„Историчный блудъ“ ц руске духовенство: п. Полянскій и сокальскій деканатъ. Чого нема вь руськихъ часописяхъ.)

Если одинъ сукъ вь головахъ заматерѣлыхъ шовинїстѣв польскихъ есть звѣстне „историчне право“ до Руси, то другїй сукъ, выростаючий впрочѣмъ зь першого, єсть вѣхъ историчнїй блудъ, а радше исторична илюзія — хвалитєя передь цѣлымъ свѣтомъ „згодю сь Русинами“, уживаючи за претекстѣ до той хвалѣбы або найнезначнїйшихъ, по просту глупыхъ фактѣв, або и вымыслѣвъ пустої фантазіи. Той историчнїй блудъ польского шовинїзму проявився послѣднѣго тыждня бльскимъ фєрверкомъ, помѣщенымъ вь „Gaz. Narodow-ój“, і обчислєнымъ очевидно тблько на отуманєньє несвѣдущихъ. Якас креатура звѣстного непрошеного ошкєуна руського обряду, п. Полянського, хотячи пбдобрити сьому нахлѣбникови і зроби ти имя того „рицаря сумного выгладу“ знову на якѣсь часѣ предметѣ людскої розмовы, выдумала і напечатала

вь той газетѣ вь д. 13 лютого слѣдуючу дописъ зь Сокала: „Священникъ гр. кат. обряду сокальського округа, обговорюючи на соборничкахъ деканальныхъ тї сирывы, якї були предметомъ нарадъ зѣзду духовенства зь д. 22 сїчня во Львовѣ, постановили выслати депутацію, зложеноу зь семи членѣв пбдъ проводомъ декана до п. Ст. Полянського, вѣрного сына костела і обзнакомого ажъ надто (!!) сь дбносинами грєч.-кат. клира і сь его сумнымъ матерїальнымъ положєньємъ. Дєлегация просила п. маршалка повѣтового, щобъ проектъ уложенїй кляромъ для пбдпїшеня быту духовенства, яко справедливий і добрий поперти зволявъ. Дєлегация була принята якъ найчємнѣйше і одержала вѣт п. Полянського запевнєньє, що буде старатєся, на ошкєло его сила, чтобы вь той справѣ домогочнї клирови. Дальше рѣшивъ кляръ обохъ епархїй (!) удалити до депутації выдєлегованїю до Вѣднїа, щобъ она дякуючи за щирє і сердєчне принятє, поновила у п. Полянського просьбу о попертьє справы кляру гр.-кат. обряду“. — Се єсть той нѣбъ фактъ, котрый по думцѣ клевєрѣтѣв „Gaz. Nar.“ і п. Полянського має дати свѣдоцтво тѣмъ „историчнѣй правдѣ“, що „Ruś a Polska to wszystko jedno“ і що польскїй шляхтичъ, „вѣрнїй омыъ костела“, може зразомъ бути протєкторомъ і опѣкуномъ руськихъ „porów“. Цѣлє те оповѣданье носить впрочѣмъ само на своѣмъ чолѣ печать неправдивости. О кблко мы знаєм, кляръ обохъ епархїй нѣколи о п. Полянськомъ не згадувавъ і помочи его не думавъ просити. А чи духовенство сокальського деканату послало до него яку дєлегацию, кто бувъ єи иницїаторомъ, кблко і котрыхъ числила она членѣв і кто і якї давѣв имъ мандаты, се мы надѣємось незадолго дбзнатєся зь найавтєнтянѣйшого жєрєла. Щѣ мѣжъ сокальскимъ духовенствомъ могло найтїся навѣт сѣмъ чолѣбїннїковъ, котрї не представляють собѣ можности перевєдєня якої-небудь публичной справы безъ сервилитичного „прїйдѣте поклонїмоя і припадєтѣ“ до якихъ тамъ будь паньскихъ порогѣв, се рѣч, жалъ сказати, можлива ще у насъ. Але мы заперєчуємъ рѣшучо вь имени нашего народного достоннѣства і чєсти нашего духовенства, щобъ те „прїйдѣте поклонїмоя“ тѣхъ семи чолѣбїннїковъ могло бути зробленє зь поручєня цѣлого деканату!

А на закуку нинѣшного перегляду ще одна невеличка замѣточка. Хочь то влєстиво „Переглядъ часописей“ повиннѣтъ говорити тблько о тѣмъ, що вь якихъ часописяхъ цѣкавого находитєся, то прєцѣмъ нинѣ мимоволѣ мусимо сказати слбвце о тѣмъ, чого нема вь послѣднихъ числахъ „Слова“ і „Пролома“. А нема вь нихъ — анѣ найменшѣй згадки о вѣбувшѣмъ вь недѣлю вечеру вь першї роковини смєрти В. Барвнського...

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНІЙ.

Австрїйско-Угорска Монархїя.

(Рада державна) займалася на засѣданнѣ, вѣбутѣмъ во вторникъ дня 12 н. о. лютого, закономъ о вынадгородженю невинно засудженыхъ. Пбсла сєго палатою послбвѣ вѣхъ ухвалєного закона має право кождїй жадати вѣтшкодованя, кто совершенно або вь части вѣтбувъ кару, на котру засуджено его за карыдостойне дѣло, наколи наслѣдкомъ перевєдєного опбсла слѣдства процесъ застовленѣ, наколи жалобу совершенно вѣткнєно або вымѣрено лекшу кару вѣт першѣю. До звороту шкѣды обовязанїй окарбъ державнїй; право жадати такого вынадгородженя гаєне однакожъ, наколи засудженїй самъ бувъ причиною несправедливого засуду. — Право доходити вѣтшкодованя мають по смєрти невинно засудженого его сурпругъ і дѣти і загаломъ особы, що понєсли черезъ засудженье кривду вь своѣмъ удержаню, котрє засудженїй бувъ обовязанїй имѣ дати. Законъ дбноситєся і до такїхъ засудѣв, котрї запали передь введєньємъ его вь житье, наколи по часѣ, вѣт котрого має числитєся сила правна закона, показєся невиннїстѣю засудженого.

(Справа стату выемкового) займає собою дуже живо парламентарнї кружки вѣдемскї, а нарады комисїи 24, котрѣй поручєно прослѣдженє справы, становлять матерїалъ для широкой журналистичной дискуси. — Вь принципѣ признала болѣшть комисїи розпорядженье правительства що до оупєнзїи особистыхъ, основными законами гарантованыхъ правъ обывательскихъ осправданымъ, поставила однакожъ условїє, що правительство додержитъ прирєченя зложеного министромъ Тавфє, що выемковїи власти будє уживати лиш на те, чтобы придавити анархистичнїй рухъ і знеєе ограниченє правъ обывательскихъ, наколи уступити причина. Суспензію оудѣвъ прїсажныхъ рѣшила правяця принятї до вѣдомости. Отмѣнно рѣшила менѣшть комисїи о станѣ выемковѣмъ. Она узнає суспензію свободы печати і згромадженѣ оправданю, выступає однакожъ противъ суспензїи прѣчихъ правъ политичныхъ, позаякъ правительство не выказало вь розпорядженяхъ, що тая оупєнзїя має обмежєтєся до

Але семь му прийшов пехъ —
Удавися тай вздохъ.

— Завтра въ полудне отбудеся въ каплица лат. архієпископа вѣнчане п. Тадея Чарковского съ панною Марією Залескою, дочкою намѣстника. Обрядъ вѣнчанья совершатъ еп. Моравскій. П. Тад. Чарковский буть передъ кѣлькома лѣтами убогимъ секретарю почтовымъ во Львовѣ. Разъ експедиюючи люты подыбавъ листъ адресованый до ординатки Чарковской, миллионова панѣ проживаючой въ Парижи. Експедииторъ занотувавъ собі ея адресу и написавъ до панѣ ординатки листъ съ представленьемъ, що бѣвъ, именнакъ сеп. достойной панѣ, знаходится въ домытъ неблюкучыхъ отношеняхъ. Панѣ Чарковска, бездѣтна старуха, взяла собі письмо молодого своего именника такъ до сердца, що заразъ занялася нимъ, вырвала его зъ неблюкучой сферы експедитуры почтовой — и довела до той метаморфозы, що ея именникъ опинився въ ц. к. намѣстничествѣ — и яко наслѣдникъ ординатки вѣнчанася завтра съ одною зъ дочокъ п. намѣстника!

— Вѣдѣнскій университетъ а передовѣмъ факультетъ медицинскій выхавъ вже поважне число нашихъ молодыхъ Русинѣвъ, котры повернувши до краю спожитковуютъ оубѣтно свое знанье. Вѣдѣнскій факультетъ медицинскій выхавъ намъ и такихъ людей, якъ дръ Иванъ Горбачевскій, нынѣ профессоръ чешского университета въ Празѣ, якъ зѣвѣнскій окулистъ дръ Борискевичъ и якъ — дръ Щастный Сельскій, лікаръ-опеціялистъ въ жѣночихъ хоробахъ (гинекологъ) и операторъ бувшій черезъ довгий часъ правую руку славного проф. дра Рокитанского яко секундаръ въ жѣночихъ шпиталѣ Маріи Терезы у Вѣднѣ. Дръ Щ. Сельскій переселився до краю и оубѣвъ у Львовѣ. Тутъ въ головномъ шпиталю открыто для него отдѣлъ гинекологичный и бѣвъ довершувать тамъ такихъ операций, про які во Львовѣ досѣ и мовы не могло бути. Всѣ лікарѣ съ полнымъ признаньемъ глядятъ на его знанье и зручність. Дръ Щ. Сельскій ординуе и въ своихъ помешканью при ул. Чарнецкого, ч. 2. Широ витасмо нашего земляка въ рѣднѣмъ краю и бажаемо ему якъ найрассишихъ усѣбѣвъ!

— Зъ пѣдъ Косоова пишуть намъ: Въ Москальцѣвъ пѣдъ Косоовомъ отбуова днѣ 10 с. м. загальныи зборѣ членѣвъ „Правды“ при участіи двохъ адвокатскихъ кандидатѣвъ, пп. Дорундяка и Кульчидного. Товариство числитъ 100 членѣвъ дуже надѣвныи и зѣнтузязованыхъ для дѣла. — Днѣ 13 с. м. мавъ отбуова загальныи зборѣ членѣвъ читальни въ Монастырскоу, котра мае характеръ повѣтвон. Жаль, що Косоова интелегенція наша не бере въ нѣй участіи нимо того що вже 3-тій рѣкъ существуете. Коли бы не о. Михалевицъ, парохъ Косоова, то читальня была вже давно упала. — П.

— Читальня въ Иорчинѣ (коло Виткова нового), недавно основана, починае вѣщувати хорошій розвой. Особливо ревно коло заонована читальнѣ заходився тамошній началникъ громады, котрый вже 18 лѣтъ безперервно началникуе, п. Антопъ Сѣрко, а теперъ причинився даткомъ 10 зр. на предплату часписей до читальни. Честь такому началникуи громады!

— Ремунацію за науку религии подучили дальше катихиты рукой: въ Сокалі 22 50 зр., въ Буку 20 зр., въ Радеховѣ 31 66 зр., во Львовѣ у св. Анны 50 зр., у св. Антонія 30 зр., у Свѣсоветы 50 зр., у Маріи Магдалены 30 зр., у Мартина 50 зр., у Конарского 50 зр. и у Пирамовича 50 зр., въ Теревовѣ 38 зр., въ Копычаняхъ 31 зр., въ Калущѣ 38 зр., въ Болаховѣ 31 66 зр., въ Долишѣ 31 66 зр.

— П. Пѣрожинскій, директоръ бухгалтеріи въ выдѣлѣ краевѣмъ, дѣждався вже порѣшеня своей оправы. На засѣданю выдѣлу краевѣмъ во второкъ сего тыжня ухвалено: 1) отняти ему право приимати и отдалати дѣурности; 2) дати ему публичну нагану за надѣжлитѣ власти; 3) акты оубѣдства переслати ц. к. прокураторіи оуду. Ся третя ухвала есть найважѣйша, бо — якъ сама „Газ. Наг.“ отверждае — въ выдѣлѣ краевѣмъ дереслухано только частину свѣдѣвъ и то, розумѣсь, не заприсягавши. Уже тамъ щось не малого муситъ бути, коли выдѣлѣ краевѣмъ почувъ потребу не замазати цѣлои справы въ мурахъ будинку оубѣмного, але передавъ ея ц. к. прокураторіи.

— Мнѣ Костомарову, Несторови нашихъ историкѣвъ, приключився оими днѣми въ Петербурѣ сумный случай. Вертаючи зъ державного архиву, де теперъ працюе, переходявъ о 4 годни по полудни улицею. Въ-тѣмъ нагле наѣхали на него санки и повалили на землю... Старенкій нашъ историкъ упавъ безъ памяти; дышель ударивъ его въ оиднѣ бѣкъ лица, обдеръ щокъ зъ шкѣры, нарушивъ мышкулы, обдеръ бровь и ухо; кровь текла щедро зъ лица. Два полиціянты подняли омѣвшого и завезли до циркулу. Тутъ зъ визитовои карты довѣдалися, кто се стався жертвою невыслѣженного легкомысленого возника. Перевезено нашего историка до его мешканя и удѣлено ему лікарской помощи. Небезпеченства жита нема, и есть надѣя, що Костомаровъ швидко верне до здоровья и буде дальше отдаватися своимъ науковимъ трудамъ.

— Министерство обороны кравово выдало рѣшене, що войсковѣй, належачѣ до доповняючой резервы, не обовязанъ платати войскову таксу.

— Выдѣлѣ рады повѣтвон въ Самборѣ выдавъ окружничъ до всѣхъ зверхностей громадскихъ слѣдуючого содержания: „Выс. Трибуналъ администратіиный у Вѣднѣ орѣкъ въ кѣлькома случаяхъ а послѣдній разъ въ справѣ громады Рудокъ, що громады не обовязанъ заниматися збираньемъ правительственныхъ податковѣ. Коли есть рѣчене певно, що збиранье податковѣ черезъ громады на-

ражае якъ зверхности такъ и мешканцѣвъ громады на войкѣ не вынагороднии шкѣды и страты, що отже есть въ интересѣ мешканцѣвъ повѣта, щобы збираниемъ податковѣ занималися органы правительственныи, — то пов. выдѣлѣ поручае зверхностямъ громадскимъ розважати, чи нема причинъ, задля котрыхъ збиранье податковѣ яко тягаръ громадскій належалобъ усунути, — и въ такѣмъ случаю дораджуемо громадѣ, щобы внесла прошене до Выс. ц. к. кравовои Дирекціи окарбу у Львовѣ черезъ ц. к. староство о увѣльчене ея бѣтъ збираня податковѣ. Зверхность громадска за вѣдомити о тѣмъ пов. выдѣлѣ до кѣнца лютого.“

— Исправна. Въ ч. 6. „Дѣла“ въ статіи „Зѣвѣдъ отпоручаючѣ деканальныхъ“ зайшла въ послѣдній бесѣдѣ о. Зячкѣвского важна помылка. Тамъ стоить, мовъ бы то о. Зячкѣвской оказавъ: „завели насъ въ Вѣднѣ, завели въ Рымѣ...“ На прошене о. Зячкѣвского простуемо тѣ слова на: „обманено въ нашѣй справѣ Вѣднѣ, обманено Рымѣ; — вѣгде не маемо приятельѣвъ, а за те воюды могучихъ и численныхъ вороговѣ.“

— Львовскій робѣтнички выслали до рады державной на руки пос. Гавзнера петицію, заомотрену звыше 2000 подписамъ, о заведење загального права годосованя.

— Зъ Гостевенного пишуть намъ: „Въ ч. 7. „Дѣла“ въ новинцѣхъ было сказано, що въ долѣшній Австрій въ Росачѣ зловивъ тамошній учитель въ оубѣно о. р. живого хруща. Я подаю до вѣдомости, що и менѣ лучилося д. 7 лютого о. р. зловити живого маевого хруща, зовѣмъ здорового и здѣбного до шибкого лету. Такого явища у насъ и старѣ люде не памятаютъ. — I. Миштахъ.

— На вѣстѣю въ Смарявѣ зложили днѣ 5 лютого на рѣчь „Бурсы филіи Просвѣты въ Золочевѣ“ оубѣдочнѣ п. т. Панове и Панѣ: Молоды: Викторъ и Клявдія Єзерокі 5 зр.; о. Ант. Єзерокій зъ Глещавы 1 зр.; о. Струмѣвскій зъ Скварявы 90 кр., панѣ Емилія Єзерокі 1 зр.; о. Данило Таячкѣвичъ зъ Закомаря 1 зр.; о. Сидѣръ Єзерокій зъ Золочева 1 зр.; панѣ Яворска, коляторка 1 зр.; панѣ Левицка 1 зр.; панна Левицка 60 кр.; панна Левицка 40 кр.; о. И. Левицкій зъ Пѣтрича 1 зр.; о. Карпо Винтоная зъ Бужа 1 зр.; панѣ Косоовска 60 кр.; п. Кухарскій зъ Золочева 1 зр.; о. Макухъ 80 кр.; п. Вол. Таячкѣвичъ зъ Золочева 1 зр.; о. Тарнавскій зъ Пѣдлысы 1 зр.; ко. Курись зъ Бѣлого Камея 2 зр.; п. Андрей Доляничкій 1 зр.; п. Чемернянскій 50 кр.; п. Зарицкій 60 кр.; п. Нементовскій 40 кр.; п. Клоосскій 60 кр.; п. Делюговичъ 60 кр.; п. Фрицкій 40 кр.; п. Тарнавскій 50 кр.; Поменшій датки 1 зр. 17 кр.; Разомъ 27 зр. 07 кр. Збираньемъ оихъ датковѣ занялися Вп. Панна Емилія Корчынська и Емилія Струмѣвска, за що якъ имъ, такъ и Вп. Дателямъ складае комитетъ Бурсы шире руске „Спаси Бѣгъ!“ При сѣй нагодѣ узрашаемо Вп. Константина Телѣшевского о ласкае надѣлане намъ своей адресы, потрібной для porozумѣннѣя съ нимъ въ дѣлахъ Бурсы. —

Въ Золочевѣ днѣ 12 лютого 1884. — Именемъ комитету: Сидѣръ Єзерскій, голова.

Вѣсти епархіяльныи.

Зъ АЕпархіи Львовской.

Въ пропозицію приять І. на Маркову оо. Мих. Винницкій зъ Подгаецъ и Юл. Твардѣвичъ зъ Новосѣлокъ. П. На Подѣйстряны, дек. ходорѣвского, оо: 1) Дометій Бородайкѣвичъ зъ Станковецъ, 2) Володисъ Юзычынскій зъ Бориничъ, 3) Як. Вергановскій зъ Кіевца; дальше Володим. Леонтовичъ зъ Дунаева, Ив. Боднаръ въ Межирѣчахъ и Ив. Билинѣвичъ въ Дмитровцахъ.

Завѣзанныи до нап. институци. о. Теодоръ Трачь на пар. при карн. заведено въ Станиславѣвъ. Сотрудничества получили оо: 1) Альфр. Сѣменовичъ въ Черѣвцахъ; 2) Стан. Алексѣвичъ при церкви св. Петра и Павла во Львовѣ.

На конкурсъ розписана пар. Рогачинъ, дек. нараѣвского, над прив., съ речинцемъ до 10 л. цвѣтня 1884.

Переписка Редакціи и Администраціи.

Всч. Т. Б. въ Хачовѣ: „Дѣло“ выслаеся Вамъ точно, якъ и всѣмъ другимъ Вп. предплатничкамъ. Коли яке число не приѣде на часть, реклямуйте заразъ, бо годѣ намъ знати. — Всч. П. С. въ Козовѣ. Зъ присланныхъ грошей лишився 1 зр. на 1884 рѣкъ. Всч. С. Т. въ Силев. низъ. — Присланій грошій заплачено за 1883 рѣкъ — Всч. І. П. въ Иванѣвцѣ. Присланій грошѣй записано за 2-гій пѣврѣкъ 1883. Реклямованя числа выслаемо. — Всч. М. Д. въ Чамлѣ. Чому „Господаря“ не посылаютъ, — годѣ намъ знати; мы грошѣй передала. Що до почты въ Топоровѣ, то нема вишой рады, якъ внести жалобу до Дирекціи почты у Львовѣ, а п. Шивнеръ певно изучать сю паню, якѣ ея обовязки. — Вп. В. Г. въ Уманю. Ваша предплата скѣнчалася 31 грудня 1883. Реклямованій повѣсти и „Дѣло“ на сей рѣкъ выслаемо дальше. — Всч. І. Р. въ Васильовцяхъ. За „Подяку“ 1 зр. — См. Читальня въ Корчинѣ. Вашѣ статуты мы заразъ, якъ тѣлько достали, передали ц. к. намѣстничеству. Вы можете зѣркувати, кѣлько вже часу минуло. — Н. Н. въ ? Дописи Вашѣ о „опрышкахъ“; войтъ и членѣ рады повѣтвон въ Ун—ахъ помѣтити не можемо, бо не знаемо, бѣтъ кого она походити. На случай якихъ-небудѣ замѣтовѣ — мы не могли бы на нѣкого поклякаться. Безъ повного подпису съ поданьемъ стану дописувателя — мы, наученій досвѣдомъ, — нѣколи нѣкою дописи не важимосл мѣстнати. А то, якъ нарочно, пѣдъ дописами де и-

де о якѣхъ личий тяжій закиды, нашѣ дописувателѣ подпичуто або „Н. Н.“ або такъ закрутять свой подносъ, що годѣ его отчитати. Боли фактъ вѣрный, правдивый и могучій бути доказаннымъ, то чѣго скрывается?!

Подяка

Днѣ 29-го Сѣчня с. р. упокоилася по дошѣй недужѣ мати наша, Анна зъ Добрянскихъ Павлиусевичева, вдова по священнику. Въ тяжкѣмъ горю нашѣмъ правдивою отрадою было для насъ оубѣство, заявлено участіемъ въ похоронномъ обрядѣ Достойными Лицами. Тоже най намъ волюно буде на оубѣмъ лѣтѣхъ зложити прилюдно шире подяку Вп. оо: Емиліяну Дрогомирецькому, пароху зъ Княжа, за его прѣщальне слово надъ мошамъ Покѣйной, Маркѣлу Зѣнкевичу, пароху зъ Рудничъ, Иларіону Михалевицу, пароху зъ Косоова, Льву Гѣбовницкому, пароху зъ Гаяковецъ, Амвросію Сѣвичскому, душпастирю зъ Карлова и ко. Александру Дзержиньскому, лат. пароху зъ Вашковецъ, за ихъ трудъ при похоронномъ дѣйствѣ. Богъ най Вамъ Отцѣ честній сторонею трудъ Вашъ надгородитъ! Не менше дякуемо чч. братотвамъ церковнымъ, латаньскому и своему рускому звелачившимъ своимъ присутствомъ обрядъ похоронный, якъ и въ кѣнци всѣмъ вѣрнымъ, що членно на той сумный обрядъ прибули.

Вашѣвѣдѣ (на Буковинѣ) днѣ 12 лютого 1884 Марія Боровска, Теофія Билинѣвичъ, Савина Павлиусевичъ, Павлина Рогужиньска, — доньки; Евгений и Татя Павлиусевичъ — сыны; Францъ Боровскій, Александръ Билинѣвичъ, Іоанъ Рогужинскій — зятѣ.

(Надѣслано.)

(За рубр. „Надѣслано“ Редакція не бере на себе отвѣчальности)

Якѣ порядки пануютъ въ „Астро Французскѣмъ товариствѣ обезпеченъ“ („Azienda“), намѣрю показати на примѣрѣ. О. А. Д. зъ Косоова заасекуроваво на жите передъ 18 лѣтами на 1000 зр. пѣдъ условіемъ ошлаты по 40 гульд. рѣчно. При умовѣ агентъ приобѣщавъ, що по кѣдѣхъ 5 лѣтахъ раты будутъ зниженѣ; тымъ часомъ вже минае 18 лѣтъ и, крѣмъ того, що роздѣлили ошлату на двѣ 1/2-рѣчнѣ раты по 20 зр., не зняли ихъ досѣ анѣ о крейцаръ, хочъ о. А. Д. вже два разы стараво о тое. Але на тѣмъ не конецъ. Дирекція въ послѣднихъ рокахъ отягася съ присылкою квитѣвъ за уплатеніи раты — а сторона, если не мае чимъ выказатися при зажаданю вышлаты, може отратити право до цѣлои довгѣ лѣта плаченои сумы. Тамтого року мусѣвъ сынъ о. А. Д-ого перебуваючій у Львовѣ отбирати тое поквитованье, а сего року мусѣвъ ажъ чотыри разы трудитися и дои безуспѣшно, а о. А. Д. мусѣвъ реклямувати до дирекціи почтвон, чи доручила грошѣй Ациѣдѣ. Въ бюрѣ сказали сынови о. А. Д-ого, що поквитованье му-

оубо агнути на почтѣ; другій разъ сказали прийти за 8 дѣвъ, бо душликатъ треба спровадити ажъ зъ Вѣднѣ; третій разъ не въ 8 а въ 10 дѣвъ поѣзѣйше сказали, що душликату ще нема (мусѣли воли тягнуты той поѣздѣ, котрымъ ѣхавъ душликаты!). Смыъ о. А. Д-ого жадае бодай простого поквитованя и въ кѣлька дѣвъ зновѣ приходитъ, а ему кажутъ, що вже выслали до о. А. Д. почтою. Тымъ часомъ зъ оттамъ приходитъ листъ, що поквитованя якъ нема, такъ нема. Выны на почту складати не можна, бо войкѣ листы точно доходятъ! Шо жъ тутъ думати о порядкахъ въ той „Ациѣдѣ“!...

Левъ Долыничкій.

Аптика РУКЕРА во Львовѣ

поручае

конякъ лѣвчущій, правдивый Французскій въ рѣжныхъ родахъ по цѣнѣ 2 зр. до 3 зр. 50 кр. — такожъ малягу.

Всѣхъ наукъ лікарскихъ

Дръ Щастный Сельскій

бувшій ассистентъ профессора болѣваней жѣночихъ университету вѣдѣнского, Дра бар. К. Рокитанского

переселився до Львова

и ординуе яко спеціалистъ въ жѣночихъ болѣзняхъ и операторъ бѣтъ 2-гоп до 3 1/2 години по полудни въ своихъ помешканю при улицѣ Чарнецкого ч. 2. (3—3)

Жельзвничѣ поѣзды.

Отъ 1 червня 1883 послѣ годивника львовского.

Отходятъ зѣ Львова.

ДО КРАКОВА: о год. 10 мин. 50 вечеромъ поѣздъ послѣдний, о год. 4 мин. 5 рано поѣздъ особый, о год. 5 мин. 9 по пол. поѣздъ мѣшанныи и о год. 6 мин. 35 рано поѣздъ локальный.

ДО ЧЕРНОВЕЦЪ: о год. 6 мин. 30 рано поѣздъ послѣдний, о год. 12 мин. 15 по пол. и о год. 11 мин. 10 въ ноцѣ поѣздъ мѣшанныи.

ДО ПОДВОЛОЧИСКЪ: въ головного двѣрца о год. 6 рано поѣздъ послѣдний, о год. 12 мин. 38 по пол. и о год. 10 мин. 31 вѣч. поѣздъ мѣшанныи.

ДО СТАНИСЛАВОВА: на Стрылѣ, рано о год. 7 мин 5 поѣздъ мѣшанныи; вѣч. о год. 7 мин. 10 поѣздъ омнibuсовый и о год. 11 мин. 20 поѣздъ локальный Львовъ-Ширецъ.

ДО ПОДВОЛОЧИСКЪ: въ двѣрца Пѣдзамче о год. 6 мин. 10 рано поѣздъ послѣдний, о год. 1 мин. 4 по пол. и о год. 11 вѣч. поѣздъ мѣшанныи.

Приходятъ до Львова.

ЗЪ КРАКОВА: о год. 5 мин. 40 рано поѣздъ послѣдний; о год. 9 мин. 27 вѣч. поѣздъ особый; о год. 11 мин. 40 передъ пол. поѣздъ мѣшанныи, о год. 7 мин. 54 вѣч. поѣздъ локальный.

ЗНАЙДЕНЕ!!!

По неутомимыхъ студіяхъ пошастылося наконецъ Дру фонъ Бенденъ зложити

Помаду на волосѣ

о котрой съ полнымъ правомъ можна твердити: она словняе свою правдиву цѣль. Въ зовѣмъ короткѣмъ часѣ вытворюе тая помада повный и сильный волосъ на бородѣ и головѣ и не допускае выпадати волосю. Вынаходчикъ гарантуе за безусловный успѣхъ.

Цѣна за флаконъ 2 зр.

Можна набувати за попередною присылкою палежитости лишь у вынаходчика Дра фонъ Бенденъ, Прага, Salmgasse, 7. (8—24)

Лишь правдивѣ

Вина Токай Гегяляйскій

Столове, Самородне, Масляче путове (Buttige)

набути можна у

Теофіля Яблоньского

въ Дрогобычи,

котрый, закупивши его лично въ першихъ шляхотскихъ пивницяхъ въ околицѣ ТОКАЮ, поручае его въ бочкахъ по 130—135 литрѣвъ, якъ такжеъ частями на литры и бутылкы по цѣнахъ найумѣренѣйшихъ, бо купуючи бочку, коштуе бутылка:

Гегяляйского	30 кр.
Зеленяка	32 „
Самородного	38 „
Самородного зъ р. 1876	48 „

Рѣвножъ поручае наилучшій

КОНЯКЪ ЛѣВЧИЧІЙ

просто зъ Cognac спровадженый,

по 3 зр. за бутылку.

Всякѣ ласкави замовленя выповняются швидко, съ строгою совѣстостею. (1—3)

Шукаемо

по всѣхъ сторонахъ, за дуже добро провизію, заступникѣвъ що хотѣли бы заплятися продажею законно-дозволенныхъ Лосѣвъ премійныхъ, котры въ сѣмъ роцѣ (1884) певно съ выгранемъ тягненій бути мусѣтъ. Оферты franco до филіи Bankvereinigung Grün & Co., Frank. a. M.

NAJLEPSZE DOMIESZKI DO KAWY ARABSKIEJ MOŻNA NABYĆ W KAŻ. DYM HANDLU KORZENNYM.

„Скошенный цвѣтъ“

образокъ зъ галицкого жита

Василя Барвѣнка.

Цѣна 1 зр., съ пересылкою 1 зр. 20 кр.

Дѣстатн можна въ администратіи „Дѣла“ або въ книгарни Ставропигійской.

Муштарда - Естрагонъ
въ патентованомъ опакованю.
Викторъ Шмидтъ и Сыны.
Вѣдѣнска спеціальность,
наибѣйша гутешна марка 1/4, 1/2, 3/4
кильовъ слонки правдивы лишь отъ фир-
мою и охорононо маркою можѣ добтати
въ всѣхъ склапахъ, торговляхъ норѣ-
выми товарами и деликатесами.

"МЕРТВІЙ ДУШЪ"
гумористична повѣсть **Миколая Гоголя** съ портре-
томъ автора и "Словомъ отъ Выдавничтва" (278 ото-
рнѣ велико 8-кп).
Цѣна 1 зр. 80 кр.; съ пересылкою поштовою 2 зр.
Добрати можѣ въ администраціи "Дѣла" и въ
книгарни Ставропольской.

Жадне средство до нынѣ не по-
казалося такъ спасительнымъ
противъ нашла, хрыпки, заму-
леня флегмою, нежити и т. д.,
якъ съ вусколистномъ бабки ро-
беней и задла своего певного и
скорого наслѣду високо цѣненъ

Ронбоны бабковѣ
Виктора Шмидта & сынѣвъ
въ Вѣднѣ. (7—12)
Правдивы толькѣ въ Аптикахъ
и у **Кароля Баллабана** и **Ст. Мар-**
кевича во Львовѣ.

Дешевше нѣжъ выданье Петерса!

За 1 зр. 20 кр.
высылаеся 2 туры Вальдѣвъ, 2 Мазуры, 2 Кадриль, 1 Коломый-
ка, 2 Польки и 1 Полонезъ або Маршь на фортепьянъ

разомъ 10 зошитѣвъ танцѣвъ
любимыхъ композиторѣвъ якъ: Штраусъ, Тымольскій, Мадур-
вичъ, Ернестъ, Тильцъ, Раковскій, Пангансъ и т. д. а

за 2 зр. а. в.
подвоѣне число, отже

20 зошитѣвъ танцѣвъ.
Высылаеся такожъ (6—6)

за 2 зр. 10 утворѣвъ салоновыхъ
Кесслера, Кароля гр. Залуцкого, Гуновича и т. д.
Адресъ:

Складъ и вышожичальня нуть
Губриновича & Шмидта
пѣдъ зарядомъ
Кароля Вильда
во Львовѣ ул. Академична ч. 3.
Н. В. Кто замовляе повышій ноты, зволить донести якъ мае
съ оголошуваныхъ въ мнѣшномъ роцѣ, чтобы не по-
лучивъ котрого въ танцѣвъ другій разъ.
Тамъ суть такожъ на складѣ: **Найновѣйшій оперет-**
ки и танцѣ на мясницѣ 1884. Каталогъ даромъ.

ч. 3 ул. Академична ч. 3.

Торговля знаярѣвъ, иконъ, книгъ и ризъ цер-
ковныхъ

В. СТАХЕВИЧА И СЫНА
ВЪ ТЕРНОПОЛИ

поручае свѣй ново откритый въ обильный выборъ заосмо-
трѣный складъ:

Товарѣвъ золотыхъ, ювелирскихъ, сѣрбныхъ и
съ китайского сѣрбра
по дешевыхъ цѣнахъ. (14—15)

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНЬЕ

для Галичины и Буковины,

зарегистровано общество съ неограниченою порукою.

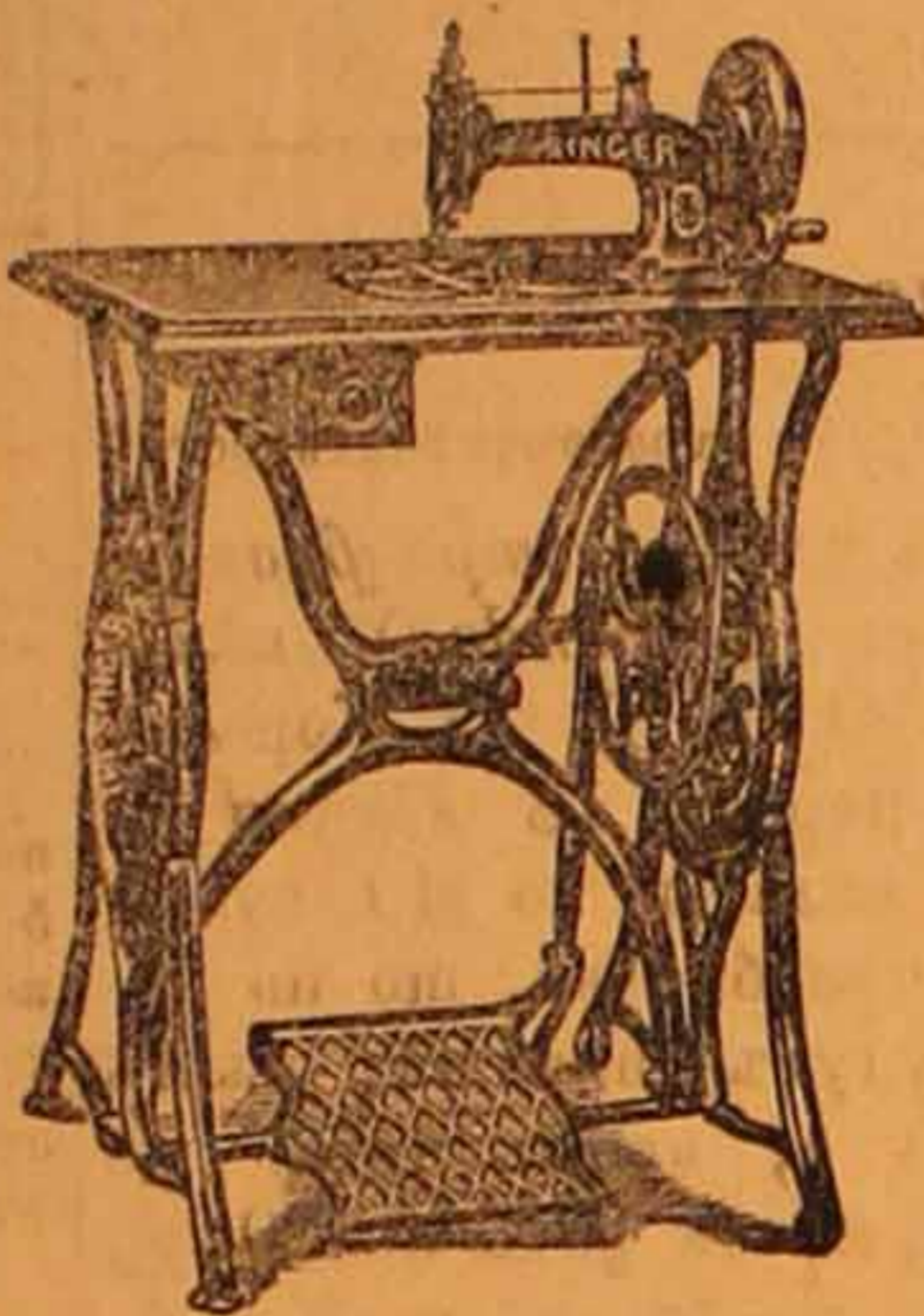
купуе и продае Листы довговѣй, точно по дневномъ курсѣ; есконтуете ку-
поны тыхже листѣвъ, купоны листѣвъ державныхъ навѣтъ передъ речин-
цемъ и векслѣ; удѣляе пожички и задатки на ипотеку; принимае гро-
шевъ вкладки:

- а) на книжки щадничѣй по 6%,
- б) на бѣжучій рахунокъ (conto corrente) за 30, 14, и 3-днев-
нымъ выповѣдженьемъ по 6%, 5% и 4%.

Заставниче отдѣленье того Заведеня удѣляе пожички на
заставы, а именно: цѣнныя эффекты, дорогоценности, вырѣбы фабричныя и ремѣс-
ничѣй и всякыя предметы, маючы цѣнность. (3—24)

Бюро Заведеня въ власномъ домѣ при улицѣ Орменской н-рѣ 2,
на 1-омъ поверсѣ.

НАЙНОВѢЙШЕ ВЫНАЙДЕННЫЙ АПАРАТЪ
до робленя дѣрокъ въ полотнѣ и сукнѣ
выроблюе на годину 60 дѣрокъ.

Найновѣйшій и поправленій
МАШИНЫ ДО ШИТЯ

съ гварантїею 5 лѣтъ.

Тыжневѣй раты 1 зр.
або пѣсля умовы.

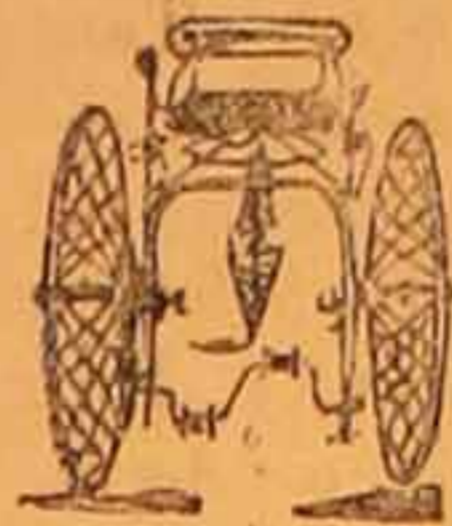
Кѣлька сотъ где инде купленыхъ
машинъ пересылае рокъ-рѣчно до мене
И. Т. Публика для замѣны на машины
практачѣй и поправлѣй.

Шумныя анонсы заграничныхъ фирмъ
и множество агентѣвъ, котры крутятъ
по краю, зводять **неосторожныхъ**
тавдичными машинами пѣдъ назвою
„Оригинальнѣй“, хотъ така машина зѣ-
поуеся — нѣжъ ен еще ѣ оплатишея
(ратами), шне тяжко и **шкѣдить здо-**
ровлю. (39—52)

Замѣну и веяку направиу машинъ до шитя всѣхъ системѣвъ, човенця, части
складовѣй, голки, оливу до машинъ поручае

Іосифъ Иваницкій

механикъ и спеціальность во Львовѣ, въ готелю Жоржа.

СКОРОХОДЫ
(Велоципеды)

для хлопцѣвъ 5-ти до 15-
ти лѣтъ.

Скороходы сѣй суть съ
трема колесами, цѣльнѣй жѣ-
лѣзны, дуже тревалѣ, хо-
рошѣй и гуетовнѣй; можѣ
ихъ уживати и въ комнатѣ
и на дворѣ — и суть дуже
користны для выробле-
ня силъ физичныхъ у мо-
лодѣжи.

Цѣна зр. 14, 16, 18.

При высылѣ 50 кр. за
опакованье.

НАСѢВНЬЕ

всяке, пѣльне и огородове

поручае изъ своего склада

Народна Торговля во Львовѣ.

Капуста проста и волоска, карафиолы, каларѣпа, брукѣвъ,
морковъ, паприка, рѣпа, салата, цвиклы, цибуля, редкѣвця, огѣр-
ки, гарбузы удержуются изъ самыхъ лучшихъ и выпробованыхъ
родѣвъ. Горохѣвъ пѣльныхъ и огородовыхъ рѣжнѣй лучшей роды.
Конюшины червоной, шведской, люцерны, еспарзеты, райграсу,
тимотки чисте зерно; бураки пасовищнѣй, мамуты и обердѣр-
скій. Изъ зѣбжа: овесъ сибирскій, жито яре, великанъ и ячмѣнь
шкотскій. Бульбѣвъ кольканыцятъ родѣвъ новостей.

Кромѣ насѣвнѣ удержуемо на складѣ всякыя корѣнныя товары,
наперы и рѣжнѣй приборы до писаня.

Торговля скупуетъ продукты нашой госиодарки, о скѣлько
тѣмъ въ складѣ примѣщенье знайти можутъ, якъ: мѣдъ, повила,
вѣскъ, масло и проче — все въ сортахъ добрыхъ; купуетъ такожъ
всяке насѣвнѣ, соли оно походить отъ родѣвъ благородныхъ.

При всякихъ офертахъ желаетея пробки, и по можности оз-
наченя цѣнъ. (2—?)

Найблизше тягненье 1-го марта с. р.
ЛОСЫ ЧЕРВОНОГО КРЕСТА УГОРСКІЙ
головна выграна 50.000.

Продае по дневномъ курсѣ

АВГУСТА ШЕЛЛЕНБЕРГА

домъ банковый и контора вымѣны во Львовѣ.

Поборовѣй квиты на пять тыхъ Лосѣвъ въ

19 мѣсячныхъ ратахъ по зр. 2 при правѣ сѣй часъ выграти. (5—6)

Запросины

до предлаты на дѣло пѣдъ заголовкомъ:

„РУСКІЙ ПРАВОТАРЬ ДОМОВЫЙ“

укладу

Юліана Семигинѣвского и Василя Лукича

Конечна потреба „русского правотаря домашнего“, —
котрою розводитисѣ злишно, божъ почуваемо ен загально всѣ,
доказомъ численнѣй голосы середъ нашой Публики, якъ послѣднѣ
часами голосы нашихъ высокодостойныхъ ветеранѣвъ-патриѣтъ
Стефана Качалы и Богдана Дѣдицкого — спонукала насъ при-
тѣсь за выданнѣцтво его, чтобы тымъ способомъ уможилвати
ждому обходитисѣ безъ адвоката, радити собѣ самому во всѣхъ
справахъ правныхъ а особливо-жъ вносити подана и воля въ
справахъ, чи освѣдченя до властей судовыхъ въ языцѣ рускомъ
той пѣдставѣй придбати нашой мѣвъ принадлеже ѣи становнѣн-
нѣцѣ.

Пѣдписанѣй принимаются на теперь выдати першу часть, об-
маючу все, що входить и ѣтносится до цивильного закона и
всѣхъ родѣвъ поступованя судового, а то такъ въ справахъ
спѣрныхъ якъ и въ несѣрныхъ — и до поступованя въ
справахъ карныхъ.

Цѣну предлатынѣ той першой части, котра буде обѣмъ
въ приблизженю 25 аркушѣвъ друку — въ оправѣ — поста-
вляеся на 3 зр. 25 кр. а. в.

Позаякъ початокъ друку буде залежати ѣтъ того чи зго-
дитсѣ 250 предлатынѣкѣвъ — такъ якъ кошта выданя сутъ
лики — прѣте ѣтзымаемося до всѣхъ ширѣ-люблячихъ свою
личину и свѣй народъ людей, Отцѣвъ духовныхъ, Радѣ громадскѣй
учителѣвъ, писарѣвъ громадскѣхъ, не менше до всѣхъ инѣштѣ
нашихъ — чтобы пересылкою предлатынѣ и зѣднуваньемъ пред-
латынѣкѣвъ уможилвати скорѣ появленье зѣ друку „русского правотаря
домового“.

Предлату належитъ присылати на руки Редакціи рускомъ
часописей у Львовѣ, котры уклѣнно просимо, не ѣтказувати на
въ той многоважнѣй для нашой Руси справѣ, своєю ласкавою
широю помочи.

Наколибъ згаданѣ выше число предлатынѣкѣвъ до 1 ма-
1884 не згодосилося — то грошѣвъ зѣстанутъ зверненъ.

Всѣ рускыя часописи просимо уклѣнно повтѣрити нашу ѣто-
и задуманѣ нами выданье поручити Своимъ Читателямъ
хильнымъ словомъ.

Юліанъ Семигинѣвскій и Василь Лукичъ.

П. Т. Узвгляднѣючи загальныя голосы о потребѣ выдан-
цтва для народа

Житія Святыхъ

котрыхъ память праздне наша церковь, задумавъ я при пом-
труженнѣкѣвъ народного дѣла пристушити до того жъ выдан-
цтва нѣсла слѣдуючѣй программы:

- а) Житѣе каждого Святого буде представлено вѣрно, пѣ
наилучшихъ жерелъ съ узвгляднѣнемъ тогдышнихъ обстав-
еусильныхъ, домашнихъ, державныхъ и т. д.
- б) Житѣе каждого Святого буде заклѣчатисѣ въ
книжочкѣвъ, приукрашеной хромѣ литографичнымъ образкомъ,
кожда книжочка творити буде сама для себе одну цѣлѣсть.
- в) Величина каждой книжочкы буде выносити ѣтъ 1 до
великого листа въ 16 цѣвъ пересѣчнѣй цѣнѣй для предлатынѣ
6 до 10 кр. за примѣрнакъ.
- г) Каждого мѣсяца появляеся по крайнѣй мѣрѣ одна
жочка.

Першѣй книжочкы появляеся сѣйчасъ зѣ печати, якъ
Его Преосв. Дрѣ Силвестеръ зводить удѣлѣти своего призво-
данья.

Подаючи се до вѣдомости П. Т. Публики, прошу о
слену обдѣержку, бо лишь при великой численности замѣнѣвъ
зможу въ цѣлѣсти вывязатисѣ зѣ предуринатого дѣла.

К. М. ВОЗНЯКЪ

Львовѣ, улица Орменска ч. 6. (Напротивъ „Нар. Дому“)

Конкурсъ

на творы драматичнѣй.

Въ мысль рѣшена выдѣлу товариства „Рускомъ Бесѣдѣ“
у Львовѣ розписуеся симъ конкурсъ на творы драматичнѣй
(трагедїи, драмы, мѣлодрамы, комедїи, на котры вызнача-
1-ша премїя въ сумѣ 200 зр. а. в. за творѣ найлучшѣй
II-га премїя въ сумѣ 150 зр. а. в. за творѣ възглядно найлучшѣй

На першѣмъ мѣсци стоить творы драматичнѣй народнѣй
основуючыся на исторїи, обычаяхъ, переказахъ, въ загалѣ
житю нашого народа.

Премїованѣй творы остаются власностею автора, а
„Руска“ позыскуе лишь право представляти ихъ на сценѣ
Але право представлѣня прислугуе выключно лишь „Рускомъ
Рускѣй“.

Каждый авторъ зволить тому означити свою працю
особнымъ знакомъ, не пѣдписуючи своего имени а долуча-
тоѣ жъ окремо въ опечатанѣмъ листѣ — и прислати на
выдѣлу „Рускомъ Бесѣдѣ“ (Львовѣ улица Скарбѣвска ч. 6.)
наидальше до 1 вересня 1884.

Рѣвночасно подае Выдѣлъ „Рускомъ Бесѣдѣ“ до загалѣ
вѣдомости, що каждого часу принимае и премїею такъ
цѣвей переводы писателѣвъ заграничныхъ, великорускихъ,
мѣцкихъ, французскихъ и иншихъ, якъ и творы оригинальнѣй
(окрѣмъ конкурсныхъ) особливо одно- и дво-актовѣй драмъ
зѣ житя народного надаючыся до представлѣнъ по читальнѣмъ
селянскихъ.

Прочѣй рускыя газеты просимо о ласкаве повтѣренье
конкурсѣ.

Отъ Выдѣлу товариства „Руска Бесѣда“.

Львовѣ 22 Сѣчня 1884.